

2017-5

Afgørelse om udgiftsfordelingen ved istandsættelse af vej havde ikke hjemmel i lov om private fællesveje

En kommune havde truffet afgørelse om fordelingen af udgifter i forbindelse med istandsættelse af en privat fællesvej og havde i den forbindelse afgjort dels, at kommunen som ejer af en offentlig sti, der løb langs den ene side af den private fællesvej, skulle fritages for at betale bidrag, dels at en privat grundejer, hvis ejendom foruden til den private fællesvej grænsede op til den offentlige sti, på grund af den offentlige sti skulle have reduceret vejbidraget. Vejdirektoratet var enig i kommunens afgørelser. En af de grundejere på den private fællesvej, som var pålagt at betale fuldt bidrag til istandsættelsen, klagede til ombudsmanden over udgiftsfordelingen.

Ombudsmanden udtalte, at der ikke i lov om private fællesveje var hjemmel til at fritage kommunen – som ejer af den offentlige sti langs den private fællesvej – for at deltage i udgifterne til vejens vedligeholdelse. Efter den dagældende § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje skulle der ved udgiftsfordelingen ses bort fra "offentlige veje", men der var ikke grundlag for at anvende denne regel på offentlige stier.

Ombudsmanden udtalte også, at der ikke i lov om private fællesveje var hjemmel til at reducere bidraget for den private grundejer, hvis ejendom foruden til den private fællesvej grænsede op til den offentlige sti. Efter den dagældende § 50, stk. 6, i lov om private fællesveje skulle der ved udgiftsfordelingen i forhold til ejendomme, der også grænser op til "offentlig vej", beregnes et passende reduceret bidrag, men der var heller ikke grundlag for at anvende denne regel på offentlige stier.

Ombudsmanden henstillede til Vejdirektoratet, at det traf en ny afgørelse om udgiftsfordelingen i den konkrete sag, at det fremover indrettede sin fortolkning af vejlovgivningen i overensstemmelse med hans retsopfattelse, og at det i den forbindelse overvejede, om der kunne være anledning til at genoptage nogle af de nyere afgørelser, der var truffet på baggrund af direktoratets hidtidige fortolkningsmåde.

(Sag nr. 14/00644)

20. februar 2017

Forvaltningsret
12.1 – 12.2Veje og vand
1.2 – 1.3

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

Herunder gengives ombudsmandens udtalelse i sagen efterfulgt af en sagsfremstilling:

Ombudsmandens endelige udtalelse

1. Undersøgelsens omfang

Rudersdal Kommune traf i 2013 afgørelse om, at den private fællesvej X-vej skulle sættes i stand for ca. 280.000 kr.

Langs den vestlige side af vejen løber en offentlig sti, som er særskilt matrikuleret, og som Rudersdal Kommune er vejbestyrelse for. På den østlige side af vejen ligger ejendommene X-vej 3, 5, 7, 9 og 11 og Y-vej 117.

Bag den offentlige sti langs X-vejs vestlige side ligger tre ejendomme: Y-vej 119 og Z-vej 7 og 13. Disse ejendomme støder op til den offentlige sti, men har ikke vejret til X-vej. Der er dog faktisk adgang til X-vej hen over den offentlige sti.

Ved fordelingen af udgifterne besluttede Rudersdal Kommune at se bort fra den offentlige sti og lodsejerne vest for stien. Kommunen besluttede endvidere at reducere bidragene for Y-vej 117 og X-vej 11 med 10 pct., fordi disse ejendomme har adgang til henholdsvis en offentlig vej og en offentlig sti.

Klageren – A, X-vej 9 – har gjort gældende, at Rudersdal Kommune som ejer af den offentlige sti burde pålægges bidrag til istandsættelsen. Han har endvidere anført, at reduktionen af bidragene for to grunde, der har vejret til X-vej, ikke har hjemmel i lov om private fællesveje.

Derimod har han frafaldet en tidligere indsigelse om, at grundene vest for den offentlige sti burde bære en del af udgifterne. Og han har ikke i klagen gjort indsigelse mod størrelsen af de pålagte udgifter.

På den baggrund har jeg koncentreret min undersøgelse til at omfatte følgende to spørgsmål:

- om Rudersdal Kommune som ejer af den offentlige sti burde bidrage til udgifterne, og
- om det var berettiget at reducere bidraget for to lodsejere (Y-vej 117 og X-vej 11).

2. Retsgrundlaget

2.1. Generelt

Afgørelserne i sagen er truffet på grundlag af lov om private fællesveje. Ved fortolkningen af denne lov har myndighederne inddraget regler i lov om offentlige veje og den nu ophævede lov om vejbidrag.

Hovedspørgsmålet i sagen er, om ejeren af den offentlige sti, der løber langs X-vej, er fritaget for at betale til istandsættelsen.

Ejere af offentlige stier er ikke fritaget for bidragspligt i lov om private fællesveje. Men Rudersdal Kommune og Vejdirektoratet har lagt til grund, at en sådan fritagelse kan ske på grundlag af en analogislutning fra en fortolkningsregel i lov om offentlige veje og en mere overordnet fortolkning af vejlovgivningen.

På tidspunktet for de afgørelser, der er truffet i sagen – den 8. juli og den 16. december 2013 – gjaldt lov nr. 1537 af 21. december 2010 om private fællesveje. Loven er senere ændret ved lov nr. 1520 af 27. december 2014 om offentlige veje, og den er nu offentliggjort som lovbekendtgørelse nr. 1234 af 4. november 2015.

Ejerne af de ejendomme, der grænser op til og har vejret til en privat fællesvej, har ifølge § 44 i lov om private fællesveje pligt til at holde vejen i god og forsvarlig stand.

§ 45 i loven indeholder hjemmel for kommunen til at bestemme, at en privat fællesvej skal sættes i stand, og at arbejdet skal udføres som et samlet arbejde.

I § 50 er det fastsat, hvilke ejendomme der skal bidrage økonomisk til istandsættelsen, mens lovens § 51 indeholder regler om principperne for fordeling af udgifterne mellem de bidragspligtige. Ifølge § 50, stk. 1, skal bl.a. "offentlige veje og private fællesveje" ikke bidrage til udgifterne.

Den dagældende lov om private fællesveje, § 51, stk. 6, indeholdt en bestemmelse, hvorefter kommunalbestyrelsen skulle beregne et passende reduceret bidrag for ejendomme, der støder op til anden offentlig vej eller privat fællesvej.

Bestemmelsen i § 51 i lov om private fællesveje er fra 2015 blevet ændret, således at adgangen til reduktion af bidrag for ejendomme, der har adgang til en anden offentlig vej, er betinget af, enten at den anden offentlige vej ikke er fuldt anlagt, eller at det er mindre end 20 år siden, at ejeren sidst har betalt

vejbidrag. Samtidig er retten til reduktion udvidet til ejendomme, der har adgang til offentlig sti.

Der er en vis adgang til at pålægge ejere af ejendomme, der støder op til offentlige veje, at betale vejbidrag til vedligeholdelse af den offentlige vej. Reglerne om fastsættelse af sådanne bidrag fandtes indtil 2015 i en særskilt lov om vejbidrag, men er nu indeholdt i lov om offentlige veje.

2.2. Specifikke regler

I det følgende gennemgår jeg de specifikke regler i lov om private fællesveje, som har direkte betydning for sagens afgørelse, og de regler i lov om offentlige veje og den tidligere lov om vejbidrag, som har eller kan have fortolkningsmæssig betydning for de umiddelbart relevante regler.

De fleste af de citerede regler var i kraft på tidspunktet for de afgørelser, der er truffet i sagen. Derudover gengiver eller citerer jeg senere ændringer, der har eller kan have fortolkningsmæssig betydning for de dagældende regler.

2.2.1. Lov om private fællesveje (lov nr. 1537 af 21. december 2010)

”§ 10. I denne lov forstås ved:

- 1) *Offentlig vej*: Vej, gade, bro eller plads, der er åben for almindelig færdsel, og som staten eller en kommune administrerer efter lov om offentlige veje.
- 2) *Offentlig sti*: Færdselsareal, der fortrinsvis er forbeholdt gående, cyklende eller ridende færdsel, og som er åbent for almindelig færdsel, og som staten eller en kommune administrerer efter lov om offentlige veje.
- 3) *Privat fællesvej*: Vej, gade, bro eller plads, der ikke er en offentlig vej, jf. nr. 1, og som fungerer som færdselsareal for anden ejendom end den ejendom, som færdselsarealet ligger på, når ejendommene ikke har samme ejer.
- 4) *Privat fællessti*: Færdselsareal, der fortrinsvis er forbeholdt gående, cyklende eller ridende færdsel, og som fungerer som færdselsareal for anden ejendom end den ejendom, som færdselsarealet ligger på, når ejendommene ikke har samme ejer.

...

§ 44. Ejerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej, skal holde vejen i god og forsvarlig stand i forhold til færdselens art og omfang, herunder holde vejen forsynet med forsvarligt afløb. Undtaget fra denne forpligtelse er dog ejere, der kan dokumentere, at de ikke har vejret til vejen.

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

§ 45. Hvis en vejberettiget gør gældende, at en privat fællesvej ikke er i god og forsvarlig stand i forhold til færdsdens art og omfang, skal kommunalbestyrelsen tage stilling til spørgsmålet. Kommunalbestyrelsen kan til enhver tid tage stilling til spørgsmålet af egen drift.

Stk. 2. Hvis de vedligeholdelsesforpligtede ikke opfylder forpligtelsen efter § 44, bestemmer kommunalbestyrelsen, i hvilket omfang og på hvilken måde en privat fællesvej med tilhørende afløb konkret skal istandsættes for at være i god og forsvarlig stand i forhold til færdsdens art og omfang.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at de enkelte vedligeholdelsesforpligtede skal udføre en nærmere bestemt del af arbejdet som enkeltstående arbejder, jf. § 47, stk. 1, og hvornår arbejdet skal være afsluttet.

Stk. 4. Hvis istandsættelsen har en sådan karakter eller et sådant omfang, at det ikke kan anses for hensigtsmæssigt at lade de vedligeholdelsesforpligtede udføre arbejdet som enkeltstående arbejder, kan kommunalbestyrelsen bestemme, at arbejdet skal udføres som et samlet arbejde, jf. § 55, stk. 1.

...

§ 50. Ved fordeling af udgifter ved samlede arbejder ses der bort fra vandarealer, der ikke er ansat til ejendomsværdi, og offentlige veje og private fællesveje.

Stk. 2. En kort privat fællesvej, der alene munder ud i den private fællesvej, som skal istandsættes, kan dog ved fordeling af udgifter til et samlet arbejde behandles som en ejendom, der grænser til den private fællesvej, således at det bidrag, der vedrører den korte private fællesvej, fordeles efter reglerne i § 51."

I de specielle bemærkninger til § 50 i lovforslaget (lovforslag nr. 48 af 5. november 2010) er anført:

"Det foreslås med bestemmelsen – i overensstemmelse med det almindelige princip, som kommer til udtryk i vejbidragslovens § 5 – præciseret, at der ved fordeling af udgifter til samlede arbejder ses bort fra vandarealer, der ikke er ansat til ejendomsværdi, samt offentlige veje og private fællesveje, men at en kort blind privat fællesvej efter omstændighederne kan behandles som en ejendom, der grænser til vejen, så det bidrag, der vedrører den korte private fællesvej, fordeles mellem ejerne af de ejendomme, der grænser til den korte private fællesvej efter reglerne i forslagens § 51. Præciseringen svarer til den gældende retstilstand.

..."

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

Fra 1. juli 2015 har § 50, stk. 1, fået en ny formulering, men det retlige indhold er uændret.

”§ 51. Kommunalbestyrelsen fordeles udgifterne mellem de bidragspligtige grundejere på grundlag af

- 1) ejendommenes facadelængde mod vejen,
- 2) størrelsen af ejendommenes arealer og
- 3) måden, hvorpå ejendommene benyttes eller må forventes benyttet, eller den offentlige ejendomsværdi.

Stk. 2. For ejendomme, der ikke er ansat til ejendomsværdi, skal benyttelsesmåden anvendes.

Stk. 3. Ved fordelingen skal det i stk. 1, nr. 1, nævnte kriterium indgå med en vægt af mindst 10 pct., mens kriteriet under nr. 2 og det af kriterierne under nr. 3, som kommunalbestyrelsen vælger, hvert skal indgå med en vægt af mindst 25 pct., jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Indgår ejendomsværdien som kriterium ved fordelingen, skal der i tilfælde, hvor arbejdets udførelse skyldes betydelig eller tung færdsel til eller fra enkelte ejendomme ved vejen, forlods pålægges ejerne af disse et passende særligt bidrag, før de øvrige udgifter fordeles mellem grundejerne.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen kan fordele udgifterne alene efter størrelsen af ejendommenes arealer eller med ensartede beløb, hvis der i henhold til byplanvedtægt, kommuneplan eller lokalplan kun vil blive tilladt en ganske ensartet benyttelse af de ejendomme, der er omfattet af kommunalbestyrelsens afgørelse, og ingen af ejendommene faktisk benyttes mere intensivt end forudsat i plangrundlaget.

Stk. 6. For ejendomme, der også grænser op til anden privat fællesvej eller offentlig vej, skal kommunalbestyrelsen beregne et passende reduceret bidrag. Det gælder dog ikke, hvis den anden vej er offentlig og ejendommen er fritaget for vejbidrag til denne, fordi der ikke kan opnås direkte adgang til den fra ejendommen på grund af adgangsbestemmelser fastsat efter §§ 72 og 73 i lov om offentlige veje.

...”

Med virkning fra 1. juli 2015 er § 51 i lov om private fællesveje ændret til bl.a. følgende:

”§ 51. Hvis der ikke kan opnås enighed mellem grundejerne om en udgiftsfordeling, fordeles vejmyndigheden udgifterne mellem de bidragspligtige grundejere efter måden, hvorpå ejendommene benyttes eller må forventes at blive benyttet.

...

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

Stk. 3. Ejere af ejendomme, der har adgang til anden offentlig vej eller sti, har krav på en passende nedsættelse af bidraget, hvis denne offentlige vej eller sti ikke er fuldt anlagt eller det er mindre end 20 år siden, at ejeren af ejendommen sidst har betalt vejbidrag.

Stk. 4. Ejere har krav på en passende nedsættelse af bidraget, når deres ejendomme grænser til en anden privat fællesvej eller fællessti, hvortil ejeren har vejret, end de veje, der er omfattet af kommunalbestyrelsens afgørelse.

...”

Hverken forarbejderne til den dagældende lovs § 51 eller til ændringen i 2014 indeholder oplysninger om den nærmere fortolkning af henholdsvis § 51, stk. 6, i den tidligere lov og stk. 3 i 2015-loven.

Ligeledes med virkning fra 1. juli 2015 blev § 2 a indsat i loven:

”§ 2 a. Vejmyndigheden for en offentlig sti kan bestemme, at en privat fællesvej skal have status som offentlig sti, men i øvrigt bibeholdes som privat fællesvej. Vejmyndigheden for den offentlige sti afholder en forholdsmæssig andel af udgifterne til den private fællesvejs vedligeholdelse.”

Ændringen blev gennemført ved § 141 i lov nr. 1520 af 27. december 2014 (lovforslag nr. 20 af 8. oktober 2014).

Af bemærkningerne til § 141 fremgår bl.a.:

”I § 141, nr. 1, foreslås den gældende vejlovs § 97, 2. pkt., og § 99, 2. pkt., indsat i lov om private fællesveje, idet disse dermed ikke videreføres i lov om offentlige veje (vejloven). Bestemmelsernes indhold foreslås ikke ændret.

I henhold til vejlovens § 97, 2. pkt., kan vejmyndigheden for en offentlig sti bestemme, at en privat fællesvej også skal have status som offentlig sti, men i øvrigt opretholdes som privat fællesvej. Dette betyder, at den private fællesvej er åben for almindelig gående, cyklende og ridende færdsel efter vejmyndighedens nærmere bestemmelse.

...

Vejmyndigheden overtager ikke, som tilfældet er ved offentlige stier, ejendomsretten til det areal, den offentlige sti ligger på. En offentlig sti efter § 2 a skal heller ikke udskilles i matriklen. De matrikulære forhold består uændret.

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

...

I bestemmelsen videreføres den gældende vejlovs § 99, 2. pkt. Efter denne bestemmelse skal vejbestyrelsen for de offentlige stier, der løber på den private fællesvej, afholde en forholdsmæssig andel af udgifterne til vejens istandsættelse og vedligeholdelse.

I fastlæggelsen af den forholdsmæssige andel af udgifterne til vejens istandsættelse og vedligeholdelse bør ikke alene indgå det slid, som den tilladte stifærdsel medfører, men også de særlige krav til vejens indretning (belægning, jævnhed m.m.), som er et resultat af, at den private fællesvej også skal tjene som offentlig sti.

Vejmyndigheden skal herefter afholde en forholdsmæssig andel af udgifterne til vejens fremtidige vedligeholdelse og istandsættelse, uanset om arbejderne er påbudt efter privatvejslovens kap. 6 eller 9, eller sker uopfordret som led i grundejernes opfyldelse af deres vedligeholdelsespligt.”

2.2.2. Lov om offentlige veje (lovbekendtgørelse nr. 1048 af 3. november 2011)

”§ 96. Ved offentlige stier forstås i denne lov færdselsarealer, som fortrinsvis er forbeholdt almindelig gående, cyklende og ridende færdsel, og som administreres af stat eller kommune i henhold til denne lov.

Stk. 2. De stier, der er omhandlet i dette kapitel, omfatter alene stier, der ikke udgør en del af offentlige veje.

...

§ 100. Lovens regler om offentlige veje finder med de fornødne lempelser anvendelse på offentlige stier.”

Bestemmelserne blev indsat i lov om offentlige veje ved lov nr. 286 af 7. juni 1972. Der blev i bemærkningerne til bestemmelserne i lovforslaget (lovforslag nr. 70 af 14. december 1971) anført følgende om § 100:

”En række af vejbestyrelseslovens bestemmelser antages at gælde analogt for offentlige stier. Man har fundet det mere hensigtsmæssigt generelt at fastslå, at lovens regler om offentlige veje med de fornødne lempelser finder anvendelse på offentlige stier.”

Såvel § 96 som § 100 i den dagældende lov om offentlige veje blev ophævet ved den nugældende lov og erstattet af § 3, nr. 3.

Med virkning fra 1. juli 2015 blev følgende bestemmelser indsat i loven:

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

”§ 3. I denne lov forstås ved:

...

2) Offentlige veje: Veje, gader, broer og pladser, der er åbne for almindelig færdsel, og som administreres af stat eller kommune efter denne lov. De offentlige veje inddeles i statsveje og kommuneveje.

3) Offentlige stier: Færdselsarealer, der administreres af stat eller kommune efter denne lov med de tillempler, som de særlige forhold for stier tilsiger. En offentlig sti er fortrinsvis forbeholdt gående, cyklende og ridende færdsel og udgør ikke en del af en offentlig vej.

...”

I de specielle bemærkninger til § 3, nr. 3, i lovforslaget (lovforslag nr. 20 af 8. oktober 2014) er der anført:

”I nr. 3) defineres begrebet offentlig sti. Definitionen er en videreførelse af definitionen i den gældende vejlovs § 96.”

Ligeledes med virkning fra 1. juli 2015 blev der indsat følgende bestemmelse:

”§ 32. Ved pålæg af vejbidrag bortses fra

1) vandarealer, der ikke er ansat til ejendomsværdi,

2) offentlige veje og stier, der støder op til vejen, og

3) private fællesveje og fællesstier, der støder op til vejen, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. En kort privat fællesvej eller fællessti, der alene udmunder i den offentlige vej, kan ved pålæg af vejbidrag behandles som en ejendom, der grænser til den offentlige vej. Udgifterne fordeles i så fald mellem de vedligeholdelsespligtige efter reglerne i §§ 44-55 i lov om private fællesveje.”

I de specielle bemærkninger til § 32 i lovforslaget (lovforslag nr. 20 af 8. oktober 2014) er der anført bl.a. følgende:

”Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende vejbidragslovs § 5 med den præcisering, der er beskrevet nedenfor.

Ved pålæg af vejbidrag skal der efter forslagens § 32, stk. 1, bortses fra vandarealer langs vejen, der ikke er ansat til ejendomsværdi, jf. bestemmelserne i lov om vurdering af landets faste ejendomme. Dette vil navnlig gælde offentlige vandløb og søer.

Vejbidrag kan heller ikke pålægges offentlige veje og private fællesveje, der støder op til vejen. Det vil sige, at disse vejarealer ikke anses for ejendomme i relation til bestemmelserne om vejbidrag.

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

Begrundelse herfor er, at der til disse veje enten som offentlige veje selvstændigt kan opkræves bidrag fra de tilgrænsende ejere, eller at de som private veje skal vedligeholdes af grundejerne.”

Der er ikke i forarbejderne bemærkninger om tilføjelsen ”og stier” i stk. 1, nr. 2.

2.2.3. Lov om vejbidrag (lovbekendtgørelse nr. 1104 af 16. september 2010)

”§ 1. Ved offentlige veje forstås i denne lov veje, gader, broer og pladser, der er åbne for almindelig færdsel, og som administreres af stat eller kommune i henhold til lov om offentlige veje.

Stk. 2. Ved offentlige stier forstås i denne lov færdselsarealer, som fortrinsvis er forbeholdt almindelig gående, cyklende og ridende færdsel, og som administreres af stat eller kommune i henhold til lov om offentlige veje.

...

§ 5. Ved pålæg af vejbidrag bortses fra vandarealer, der ikke er ansat til ejendomsværdi.

Stk. 2. Ved pålæg af vejbidrag bortses endvidere fra offentlige veje og private fællesveje, der støder op til vejen. En kort privat fællesvej, der alene udmunder i den offentlige vej, kan dog ved pålæg af vejbidrag behandles som en ejendom, der grænser til den offentlige vej, således at det bidrag, der vedrører fællesvejen, fordeles efter reglerne i § 11 mellem ejerne af de ejendomme, der grænser til fællesvejen.”

Bestemmelsen i § 5 svarede i alt væsentligt til en bestemmelse, som blev foreslået i betænkning nr. 367 afgivet i 1964 af Vejlovsudvalget af 1951. Bemærkningerne indeholdt ingen stillingtagen til, om der ved pålæg af vejbidrag kunne ses bort fra offentlige stier, jf. side 115 i betænkningen.

Bestemmelsen er fra 1. juli 2015 afløst af § 32 i den nye lov om offentlige veje. Denne bestemmelse er citeret ovenfor under pkt. 2.2.2.

3. Bidragspligt for den offentlige sti langs X-vej

3.1. Fortolkning af §§ 44 og 50 i lov om private fællesveje

A har under sagen gjort gældende, at Rudersdal Kommune – som ejer af den offentlige sti langs X-vej – burde være pålagt at bidrage til istandsættelsesudgifterne.

Ifølge § 44 i lov om private fællesveje påhviler vedligeholdelsespligten som udgangspunkt “[e]jerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej”.

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

Ifølge lovens § 45 kan de vedligeholdelsespligtige pålægges at betale bidrag til istandsættelsen.

Ved fordelingen af udgifterne skal der ifølge § 50 ses bort fra "vandarealer, der ikke er ansat til ejendomsværdi", "offentlige veje" og "private fællesveje".

Jeg har forstået Vejdirektoratets udtalelser i sagen således, at direktoratet mener, at det følger af § 44, at der ikke kan pålægges vejmyndigheder pligt til som vejejere at bidrage til istandsættelsesudgifterne, og at § 50, stk. 1, indeholder en præcisering af dette princip.

Imod denne fortolkning taler imidlertid efter min opfattelse for det første ordlyden af § 44, hvorefter pligten påhviler "[e]jerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej". Det er ikke anført, at dette ikke omfatter f.eks. offentlige myndigheder.

Der ses heller ikke at være støtte i forarbejderne for, at offentlige myndigheder ikke skulle kunne være omfattet af vedligeholdelsespligten i § 44.

Imod synes også at tale, at der i § 50, stk. 1, udtrykkeligt er gjort undtagelse for så vidt angår "offentlige veje". Denne undtagelse ville således – som jeg bedømmer det – være overflødig, hvis offentlige myndigheder slet ikke kunne være undergivet bidragspligt. Det synes tværtimod her forudsat, at ejere af offentlige ejendomme – f.eks. kommuner – er omfattet af udtrykket "[e]jerne" i § 44.

Imod Vejdirektoratets forståelse synes endelig at tale § 2a i den nu gældende lov om private fællesveje, hvorefter en vejmyndighed kan være bidragspligtig til en privat fællesvej, såfremt myndigheden bestemmer, at den private fællesvej skal have status som offentlig sti. Denne bestemmelse – som er en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i lov om offentlige veje – indebærer, at en offentlig vejejer kan være forpligtet til at bidrage til udgifter til istandsættelse af en privat fællesvej.

3.2. Anvendelse af regler om offentlige veje på offentlige stier

Vejdirektoratet har endvidere gjort gældende, at ejere af "offentlige stier" er undtaget fra bidragspligt i medfør af § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje, idet denne bestemmelse skal fortolkes på baggrund af § 100 i den dagældende lov om offentlige veje (den nugældende vejlovs § 3, nr. 3).

Ifølge § 100 i den dagældende lov om offentlige veje kunne *denne lovs* regler om offentlige veje med de fornødne lempelser anvendes på offentlige stier.

Ordlyden giver derimod ikke dækning for, at regler i *lov om private fællesveje* – om offentlige veje – skulle kunne finde anvendelse på offentlige stier (med

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

de fornødne lempelser). Det fulgte således ikke direkte af § 100 i lov om offentlige veje, at fritagelsen for bidragspligt for offentlige veje i § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje skulle kunne udstrækkes til at omfatte offentlige stier.

Imod en udvidende eller analog fortolkning taler desuden, at der i § 10 i lov om private fællesveje er fastsat definitioner på, hvad der i denne lov forstås ved bl.a. "offentlige veje" og "offentlige stier". Bestemmelsen i § 10 må forstås således, at omtalen i de følgende bestemmelser af henholdsvis "offentlige veje" og "offentlige stier" angår de arealer, som er defineret i § 10, og at der i den forbindelse er gjort udtømmende op med deres retlige status i loven.

Uden klar støtte i ordlyd eller forarbejder finder jeg således ikke, at en bestemmelse som § 100 i lov om offentlige veje skulle tillægges den betydning i forbindelse med fortolkningen af bestemmelser i lov om private fællesveje, at offentlige veje og offentlige stier sidestilles i bidragsmæssig henseende.

3.3. Betydningen af § 32 i den nye lov om offentlige veje

Vejdirektoratet har gjort gældende, at myndighedernes fortolkning af § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje kan føres tilbage til før 1970'erne.

Som anført i pkt. 3.1 har jeg ikke i forarbejderne til de nugældende eller de tidligere bestemmelser i lov om private fællesveje fundet støtte for, at offentlige stier, der har adgang til private fællesveje, skulle være fritaget for bidragspligt til istandsættelse af den private fællesvej.

Spørgsmålet ses heller ikke at være berørt i offentliggjort praksis. Det er formentlig sjældent, at en offentlig sti – som i den foreliggende sag – løber parallelt med en privat fællesvej. Dette kan være grunden til, at problemet hverken har været forudset i loven eller givet anledning til praksis.

Som nævnt fritager § 32 i den senere ændring af lov om offentlige veje ejere af "offentlige veje og stier" for vejbidrag til offentlige veje.

I forarbejderne til bestemmelsen er der ingen forklaring på denne sproglige begrænsning af bidragspligten i forhold til vejbidragslovens § 5. Ændringen kan imidlertid efter min opfattelse ikke begrunde en fortolkning af reglerne om vedligeholdelses- og bidragspligt i *lov om private fællesveje* i strid med ordlyden af disse regler – og uden støtte i disse reglers kontekst og forarbejder.

At § 32 nu undtager "offentlige stier" fra vejbidrag, må efter min opfattelse tages som udtryk for, at en sådan fritagelse for bidragspligt ikke følger af den tillempningsregel, der nu findes i § 3, nr. 3, i lov om offentlige veje, og taler derfor efter min opfattelse for, at tillempningsreglen heller ikke kan anvendes på afgørelser, der træffes i henhold til lov om private fællesveje.

3.4. Administrativ praksis og tilkendegivelser fra myndighederne

A har fra sagens begyndelse gjort gældende, at definitionerne i § 10 i lov om private fællesveje taler imod, at offentlige stier og offentlige veje sidestilles ved fortolkningen af lov om private fællesveje. Han har endvidere afvist, at myndighederne uden klar støtte i loven kan påberåbe sig en bestemmelse i lov om offentlige veje ved fortolkningen af lov om private fællesveje.

Jeg har bedt myndighederne om at forholde sig til A's anbringender.

Hverken Vejdirektoratet eller Rudersdal Kommune har i deres svar til A eller i deres udtalelser til mig forud for min foreløbige redegørelse henvist til forhold – herunder praksis – der kunne modsige A's fortolkning. Myndighederne har gentaget, at det er berettiget at sidestille offentlige veje og offentlige stier ved fordelingen af udgifter til vedligeholdelse af en privat fællesvej.

Jeg lagde derfor til grund for min foreløbige redegørelse, at der hverken foreligger praksis eller tilkendegivelser i forbindelse med lovgivning mv., som understøtter Vejdirektoratets fortolkning af § 50, stk. 1.

3.5. Min konklusion i den foreløbige redegørelse

I min foreløbige redegørelse af 13. april 2016 konkluderede jeg med hensyn til bidragsfritagelsen for den offentlige sti følgende:

”Sammenfattende er det min foreløbige opfattelse, at § 44 i lov om private fællesveje som udgangspunkt pålægger alle ejendomme langs private fællesveje pligt til vedligeholdelse og istandsættelse af vejen, og at der ikke er grundlag for at antage, at f.eks. offentlige stier ejet af offentlige myndigheder ikke er omfattet af denne pligt.

Der er efter min opfattelse endvidere ikke holdepunkter for – i strid med ordlyden – at fortolke § 50, stk. 1, således, at bidragsfritagelsen omfatter offentlige stier.

Jeg finder heller ikke, at § 100 i den dagældende lov om offentlige veje giver støtte for, at regler om offentlige veje i lov om offentlige veje (med de fornødne lempelser) finder anvendelse på offentlige stier i sager, der afgøres på grundlag af lov om private fællesveje.

Endelig finder jeg ikke, at den ændrede formulering i § 32 i lov om offentlige veje om fritagelse for vejbidrag til offentlige veje kan tillægges betydning for fortolkningen af § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje.

Jeg er derfor foreløbig enig med A i, at den offentlige sti langs X-vej skulle have været inddraget ved afgørelsen om at fordele udgifterne til istandsættelse af X-vej.”

3.6. Vejdirektoratets og Rudersdal Kommunes bemærkninger til min foreløbige opfattelse

Vejdirektoratet svarede i et brev af 30. maj 2016 på min foreløbige redegørelse.

Direktoratet anførte følgende for så vidt angår spørgsmålet om bidragsfritagelse for den offentlige sti:

”...

Er den offentlige sti en ejendom, der skal inddrages i udgiftsfordelingen?

De forskellige typer færdselsarealer er nærmere defineret i privatvejslovens § 10, nr. 1-4, og nr. 9-10, og var i 2013 endvidere defineret i vejbidragslovens § 1, samt vejlovens § 1 og § 96, sidstnævnte fsva. offentlige stier.

Disse bestemmelser udtaler sig efter Vejdirektoratets opfattelse ikke om, hvorvidt offentlige stier administreres efter de samme regler som offentlige veje, eller om private fællesstier kan administreres efter de samme regler som private fællesveje.

Vedrørende offentlige stier var dette spørgsmål i 2013 nærmere reguleret i vejlovens § 100, nu i den gældende vejlovs § 2.

Det fremgår af disse bestemmelser, at reglerne om offentlige veje med de fornødne lempelser finder anvendelse på offentlige stier.

Betydningen af denne bestemmelse var frem til 1. juli 2015, da den nye vejlov trådte i kraft, at der kun undtagelsesvist blev sondret eksplicit i bestemmelserne mellem offentlige veje og offentlige stier.

I den nye vejlov er der ikke tilstræbt en materiel ændring i dette principielle lighedstegn mellem offentlige veje og offentlige stier. Dog er der af pædagogiske grunde flere steder skrevet ud, at bestemmelsen både gælder for offentlige veje og offentlige stier og/eller private fællesveje og private fællesstier.

Privatvejslovens regler om vedligeholdelse af private fællesveje i byer og bymæssige områder, jf. lovens § 3.

Det er ejerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej, der skal holde vejen i en god og forsvarlig stand under hensyn til færdselsens art og omfang, herunder holde vejen forsynet med forsvarligt afløb. Und-

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

taget fra denne forpligtelse er dog ejere, som over for kommunen kan dokumentere, at de ikke har vejret til vejen. Det fremgår af privatvejslovens § 44.

Kommunen bestemmer, i hvilket omfang og på hvilken måde private fællesveje med tilhørende afløb skal vedligeholdes. Kommunen bestemmer, hvornår arbejdet skal være afsluttet, og om det skal udføres som et påbud til den enkelte vedligeholdelsespligtige, eller om det skal udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol, eller om de enkelte grundejere skal udføre en nærmere angiven del af arbejdet, jf. lovens § 45, stk. 2-4.

I det omfang det efter tinglyste servitutter påhviler andre end de grundejere, der er nævnt i § 44, at vedligeholde eller istandsætte en privat fællesvej, kan kommunalbestyrelsen forlange, at de pågældende opfylder deres forpligtelser, for kommunalbestyrelsen kræver vejen istandsat eller vedligeholdt efter § 45, jf. §§ 47-52. Denne regel fremgår af privatvejslovens § 46.

Udgiftsfordelingen

Kommunen fordele udgifterne til et samlet arbejde efter lovens § 51 mellem ejerne af de ejendomme, der grænser op til vejen og har vejret til denne. Det fremgår af privatvejslovens § 49, stk. 1.

I privatvejslovens § 50, stk. 1, omtales to ejendomstyper, som ikke skal inddrages i udgiftsfordelingen og ikke er vedligeholdelsespligtige ejendomme, jf. lovens § 44. Det drejer sig om ejendommene, der er registreret som vandarealer og ikke er ansat til ejendomsværdi (f.eks. Utterslev Mose), og offentlige veje og private fællesveje (der grænser til den private fællesvej, der skal istandsættes/vedligeholdes).

Når kredsene af vedligeholdelsesforpligtigede og bidragspligtige grundejere er fastlagt, skal kommunen fordele udgifterne til den påbudte vedligeholdelse på grundlag af; 1) ejendommens facade mod vejen, 2) størrelsen af ejendommens arealer, og 3) måden, hvorpå ejendommen benyttes eller forventes at blive benyttet, *eller* ejendomsværdien, jf. privatvejslovens § 51, stk. 1. Hvis en ejendom ikke er ansat til ejendomsværdi, skal benyttelsesmåden anvendes, jf. stk. 2.

Det første kriterium – facadelængden – skal indgå i fordelingen med en faktor på mindst 10 %, mens de øvrige to kriterier hver skal indgå med mindst 25 %, jf. lovens § 51, stk. 3. Kommunen afgør, hvordan de resterende 40 % fordeles mellem de ovennævnte lovbundne kriterier.

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

For ejendomme, der også grænser op til anden privat fællesvej eller offentlig vej, skal kommunalbestyrelsen beregne et passende reduceret bidrag. Det gælder dog ikke, hvis den anden vej er offentlig og ejendommen er fritaget for vejbidrag til denne, fordi der ikke kan opnås direkte adgang til den fra ejendommen på grund af adgangsbestemmelser fastsat efter §§ 72 og 73 i lov om offentlige veje. Dette fremgår af privatvejslovens § 51, stk. 6.

Hvis kommunen bestemmer, at en istandsættelse af en privat fællesvej skal udføres som et samlet arbejde, jf. § 45, stk. 4-6, sørger kommunen for udførelse af arbejdet for de vedligeholdelsesforpligtedes regning. Det fremgår af lovens § 55, stk. 1.

Vores vurdering

Selvom der ikke står offentlige stier eller private fællesstier i § 50, stk. 1, nr. 2, er det Vejdirektoratets opfattelse, at disse færdselsarealer er omfattet af henholdsvis 'offentlige veje' og 'private fællesveje', i og med at vejloven henholdsvis privatvejsloven ikke skelner mellem veje og stier inden for samme retlige status – offentligt vejareal eller privat fællesvej/-sti.

Når vejarealerne, der som udgangspunkt skal tjene som færdselsareal for kørende, cyklende, gående og ridende færdsel, ikke skal inddrages som en ejendom med pligter til at vedligeholde de tilgrænsende private fællesveje, må dette efter Vejdirektoratets gælde så meget desto mere for den i almindelighed mindre vedligeholdelseskrævende gående, cyklende og eventuelt ridende færdsel, som stiarealer fortrinsvist skal betjene.

Vejdirektoratet skal erkende, at privatvejslovens § 50, stk. 1, nr. 2, isoleret set ikke refererer til offentlige stier eller private fællesstier. Men der har inden for vejlovgivningen som den eksisterede frem til lov nr. 1520 af 27. december 2014, været tradition for, at grundlæggende principper for vejarealer ikke nødvendigvis blev gentaget i alle 4 vejlovgivninger, men kunne være lovfæstet i en af dem og have virkning for de øvrige, således princippet i vejbidragslovens § 5.

Heller ikke i den gamle privatvejslov, hvor fordelingsreglerne for samlede, påbudte arbejder fremgik af bestemmelsen i § 62, blev der henvist til vejbidragslovens § 5. Der blev kun henvist til vejbidragslovens §§ 10 og 11. Vejdirektoratet og før 1998 departementet har som klagemyndighed fortolket reglen i vejbidragslovens § 5, stk. 1, og senest privatvejslovens § 50, stk. 1, nr. 2, til at gælde såvel vejarealer som selvstændige stiarealer i de klager, som der er indbragt over udgiftsfordelinger. Der er således tale om en konsistent praksis.

...”

I en e-mail til Vejdirektoratet af 2. juni 2016 oplyste Rudersdal Kommune, at kommunen ingen bemærkninger havde til Vejdirektoratets udtalelse.

3.7. Vejdirektoratets brev af 7. september 2016 med oplysning om praksis

På baggrund af Vejdirektoratets udtalelse af 30. maj 2016 bad jeg telefonisk direktoratet sende mig den praksis, der blev henvist til i udtalelsen af 30. maj 2016.

Vejdirektoratet sendte mig med brev af 7. september 2016 fire afgørelser som udtryk for den administrative praksis, som direktoratet havde påberåbt sig.

I brevet anførte direktoratet følgende:

”I forlængelse af Vejdirektoratets udtalelse af 30. maj 2016 vedrørende fordelingen af udgifterne til istandsættelsen af den private fællesvej X-vej i 2013, har Folketingets Ombudsmand bedt Vejdirektoratet dokumentere, at Vejdirektoratet har haft en praksis, hvoraf det fremgår, at bestemmelsen i privatvejslovens § 50, stk. 1, nr. 2, og tidligere den nu ophævede vejbidragslovs § 5, stk. 2, har været fortolket til også at gælde for offentlige stier og private fællesstier.

Indledningsvist skal det oplyses, at Vejdirektoratets journalsystemer ikke muliggør en søgning på sætninger eller begreber, der er adskilt med mellemrum, f.eks. ’§ 5, stk. 2’.

Vejdirektoratet, Jura, der siden 1998 har behandlet klager over kommunernes afgørelser truffet efter vejlovgivningens bestemmelser, erindrer ikke at have set mange tilfælde, hvor det ene fortov til en vej har en anden retlig status end vejen i øvrigt.

Ud over det omtvistede tilfælde X-vej i Rudersdal Kommune, foreligger der et tilfælde fra Lyngby-Taarbæk Kommune, vores j.nr. 14/14187, hvor fortovet ud for ejendommene Æ-vej (nr. ...) har status af offentlig sti, hvorfor de pågældende grundejere ikke grænsede til den private fællesvej Æ-vej. Kommunen blev heller ikke sat i bidrag.

Endvidere kender Vejdirektoratet til tilfældet fortovet ud for ejendommen (...), Østerbro, København, hvor fortovet er privat fællessti, mens den øvrige del af vejarealet er kommunevej og udskilt i matriklen.

Et mere almindeligt forekommende tilfælde er, at en offentlig sti eller privat fællessti går ud i en privat fællesvej.

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

Som led i behandlingen af klager over udgiftsfordelinger vedrørende private fællesveje tager Vejdirektoratet uopfordret stilling til, om alle lovens krav til en udgiftsfordeling, f.eks. 'hjørnegrundsreduktion', er opfyldt.

Hvis en vej eller sti grænser til vejen, og den umiddelbart kunne anses for kort og blind, beder Vejdirektoratet kommunen om at oplyse, hvorledes kommunen har forholdt sig til reglen i § 50, stk. 2.

Vejdirektoratet kan ikke erindre sager, hvor en udgiftsfordeling er hjemvist, fordi et tilgrænsende vejareal, konkret et stiareal, ikke er sat i bidrag som en tilgrænsende ejendom. Dette er således udtryk for Vejdirektoratets fortolkning af privatvejslovens § 50, stk. 2, at den også gælder for offentlige stier eller private fællesstier.

Til illustration af Vejdirektoratets praksis vedlægges med kortudsnit:

[4 sager]

..."

3.8. Min endelige vurdering

I min foreløbige redegørelse konkluderede jeg, at der ikke er grundlag for at fortolke § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje således, at bidragsfastsættelsen omfatter offentlige stier.

Jeg forstår Vejdirektoratets udtalelse af 30. maj 2016 således, at direktoratet har anset sig for berettiget til at sidestille offentlige stier med offentlige veje også med hensyn til spørgsmål om udgiftsfordeling, og at dette er sket på grundlag af "en tradition for, at grundlæggende principper for vejarealer ikke nødvendigvis blev gentaget i alle 4 vejlovgivninger, men kunne være lovfæstet i en af dem og have virkning for de øvrige".

Jeg har også forstået udtalelsen således, at denne – traditionsbaserede – fortolkning ikke har andre udtrykkelige holdepunkter end i den dagældende § 100 i lov om offentlige veje.

Til dette bemærker jeg, at jeg er betænkelig ved at anerkende et fortolkningsresultat, som umiddelbart er i strid med ordlyden i den relevante bestemmelse, og som heller ikke har støtte i dens forarbejder. En sådan fortolkning giver anledning til principiel usikkerhed med hensyn til borgernes muligheder for at indrette sig på deres retsstilling, og denne usikkerhed forstærkes i den foreliggende sag af, at der er tale om fortolkning af en regel, som kan have betydelige økonomiske følger for borgerne.

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

Jeg har overvejet, om Vejdirektoratets fortolkning kan opretholdes med henvisning til, at den har været fulgt fast og konsekvent i administrativ praksis.

I den forbindelse kommer det imidlertid for det første i betragtning, at det ikke er helt klart, hvad den beskrevne faste praksis går ud på.

Det synes mest nærliggende at forstå Vejdirektoratets to breve om spørgsmålet således, at den beskrevne traditionsbetonede fortolkning om i visse tilfælde at sidestille offentlige stier med offentlige veje har været lagt til grund mere generelt. Men der påvises ikke eksempler fra tiden før afgørelserne i den foreliggende sag på, at denne fortolkningsmåde har været fulgt specifikt i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje.

Af de fire afgørelser, som jeg modtog fra Vejdirektoratet til belysning af praksis, var de tre truffet i 2015-2016. Disse afgørelser er i øvrigt truffet efter, at jeg i den foreliggende sag rejste spørgsmål om den rigtige fortolkning af § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje. De udgør derfor ikke dokumentation for en praksis, der havde været gældende i længere tid, da afgørelserne i den foreliggende sag blev truffet i 2013.

En enkelt afgørelse er fra 2012, men den angår ikke direkte det spørgsmål, der er rejst i den foreliggende sag om fortolkningen af § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje. Den belyser alene den særlige fortolkningsmåde med hensyn til sidestilling af offentlige stier med offentlige veje, som Vejdirektoratet har oplyst at følge mere generelt ved administrationen af vejlovgivningen.

På denne baggrund finder jeg det ikke dokumenteret, at Vejdirektoratets særlige fortolkning af § 50, stk. 1, kan anses for at have støtte i en fast og længelevende administrativ praksis.

Selv om en sådan praksis kunne påvises, finder jeg det endvidere meget tvivlsomt, om den kunne føre til et fortolkningsresultat, som er i strid med lovens ordlyd og uden støtte i lovens forarbejder.

Jeg må derfor fastholde min foreløbige opfattelse, hvorefter der ikke i lov om private fællesveje er hjemmel til at fritage Rudersdal Kommune som ejer af den offentlige sti langs X-vej for at deltage i udgifterne til vejens vedligeholdelse.

Jeg har henstillet til Vejdirektoratet at træffe en ny afgørelse om udgiftsfordelingen i den konkrete sag på baggrund af det, som jeg har anført.

Herudover har jeg henstillet til Vejdirektoratet, at direktoratet fremover indretter sin fortolkning af vejlovgivningen i overensstemmelse med det, som jeg

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

har anført, og i den forbindelse overvejer, om der kan være anledning til at genoptage nogle af de nyere afgørelser, der er truffet på baggrund af direktoratets hidtidige fortolkningsmåde.

4. Reduktionen af bidragspligten for Y-vej 117 og X-vej 11

4.1. Min foreløbige retsopfattelse

I min foreløbige redegørelse af 13. april 2016 anførte jeg følgende:

”Kommunens og Vejdirektoratets afgørelser om at nedsætte disse ejendommers bidragspligt blev truffet i henhold til den dagældende lov om private fællesvejes § 51, stk. 6.

Som det fremgår ovenfor i pkt. 2, skulle der ske nedsættelse af bidraget til ejere af grunde, som også grænser op til anden privat fællesvej eller offentlig vej. Dette gjaldt dog ikke, hvis den anden vej var offentlig, og ejendommen var fritaget for vejbidrag til denne, fordi der ikke kunne opnås direkte adgang til den fra ejendommen på grund af adgangsbestemmelser fastsat efter §§ 72 og 73 i lov om offentlige veje.

A har gjort opmærksom på, at hverken Rudersdal Kommune eller Vejdirektoratet har taget hensyn til, at X-vej 11 ikke støder op til en offentlig vej, men til en offentlig sti, og at myndighederne ikke har undersøgt, om Y-vej 117 er blevet fritaget for vejbidrag til den offentlige vej Y-vej.

Det fremgår af sagen, at ejendommen Y-vej 117 har adgang til den offentlige vej Y-vej.

Jeg er derfor enig med kommunen og Vejdirektoratet i, at denne ejendom ikke var omfattet af § 51, stk. 6, 2. pkt., som netop forudsatte, at den pågældende ejendom var fritaget for vejbidrag på grund af manglende adgang til den offentlige vej.

Ejendommen var derfor omfattet af retten i § 51, stk. 6, 1. pkt., til reduktion af bidragspligten. Denne del af myndighedernes afgørelser giver mig således ikke grundlag for bemærkninger.

Det fremgik udtrykkeligt af privatvejslovens § 51, stk. 6, at en reduktion af pligten til at afholde udgifter til istandsættelse af den private fællesvej forudsatte, at den pågældende ejendom grænser op til en anden privat fællesvej eller til en offentlig vej.

Efter det oplyste grænser X-vej 11 ikke op til en offentlig vej (eller til en anden privat fællesvej), og ejendommen ses dermed ikke at være omfattet af bestemmelsen i § 51, stk. 6.

På den baggrund er det min foreløbige opfattelse, at X-vej 11 ikke kan anses for omfattet af reglen om reduktion af bidragspligten.”

4.2. Vejdirektoratets og Rudersdal Kommunes bemærkninger til min foreløbige opfattelse

Vejdirektoratet anførte i udtalelse af 30. maj 2016 følgende:

”...

Har ejeren af X-vej 11 krav på en passende reduktion af sit bidrag efter reglen i privatvejslovens § 51, stk. 6?

Bestemmelsen i privatvejslovens § 51, stk. 6, er videreført fra vejbidragslovens § 11, stk. 5, i forbindelse med lov nr. 1537 af 21. december 2010.

Som det fremgår ovenfor, er der efter Vejdirektoratets opfattelse ingen tvivl om, at bestemmelsen omfatter såvel tilgrænsende vejareal som sti-arealer, hvortil den pågældende grundejer har en vedligeholdelsespligt efter privatvejsloven eller kan pålægges vejbidrag efter vejbidragslovens § 3.

Der henvises endvidere til vedhæftede afgørelse af 10. maj 1990 vedrørende vejbidrag og 'hjørnegrundsreduktion' – Folketingets Ombudsmands j.nr. 1988-1749-510.

For god ordens skyld skal Vejdirektoratet bemærke, at den nye privatvejslovs § 51 erstatter den tidligere privatvejslovs § 51. Bestemmelsen i § 51, stk. 3, er således en opstramning i forhold til den tidligere privatvejslovs § 51, stk. 6, idet retten til et reduceret bidrag bortfalder, når der ikke længere kan pålægges bidrag til den offentlige vej/sti, eller når et tidligere pålagt vejbidrag må anses for afskrevet – over 20 år.

Bestemmelsen i den nuværende privatvejslovs § 51, stk. 3, er således ikke umiddelbart sammenlignelig med den tidligere privatvejslovs § 51, stk. 6.

Vejdirektoratet konstaterer, at ejeren af X-vej 11 grænser til den offentlige sti på litra Ø. Dette indebar i 2013, at pågældende havde krav på et passende reduceret bidrag, jf. den daværende privatvejslovs § 51, stk. 6.

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

Vejdirektoratet mener ikke, at der i 2013 kunne stilles krav om, at grundejeren skulle have afholdt udgifter til stiens etablering, for at pågældende skulle være berettiget til et passende reduceret bidrag.

Om grundejeren rent faktisk havde afholdt udgifter til stiens etablering og eventuelt kunne pålægges yderligere etableringsudgifter efter vejbidragslovens § 3, kunne indgå i vejmyndighedens vurdering af den passende reduktion.

Vejdirektoratet skal derfor fastholde afgørelsen af 16. december 2013.”

Rudersdal Kommune oplyste i en e-mail af 2. juni 2016 til Vejdirektoratet, at kommunen ingen kommentarer havde til direktoratets opfattelse.

4.3. Min endelige vurdering

Som anført i min foreløbige redegørelse var det efter § 51, stk. 6, i lov om private fællesveje en betingelse for reduktion af bidragspligten, at ”den pågældende ejendom grænser op til en anden privat fællesvej eller til en offentlig vej”.

Vejdirektoratets opfattelse bygger ligesom fortolkningen af § 50, stk. 1, på en friere fortolkningsmæssig inddragelse af bestemmelser fra andre dele af vejlovgivningen.

Denne fortolkning er jeg, som anført under pkt. 3.8, ikke enig i.

Allerede af denne grund kan jeg ikke tilslutte mig direktoratets opfattelse.

Hertil kommer, at bestemmelsen blev ændret i 2014, således at der blev indføjet ”offentlige stier”. Vejdirektoratet har anført, at denne ændring var udtryk for en ”opstramning”, hvilket efter min opfattelse yderligere underbygger, at det – i 2013, da afgørelserne i den foreliggende sag blev truffet – ikke var tilstrækkeligt til nedsættelse af bidrag, at en ejendom grænsede op til en offentlig sti.

Som anført under pkt. 3.8 er der efter min opfattelse ikke dokumentation for, at der igennem længere tid er fulgt en administrativ praksis, der er baseret på en friere fortolkningsmæssig metode, ligesom det må anses for tvivlsomt, om en sådan praksis ville kunne begrunde et fortolkningsresultat, der må anses for at være i strid med lovens ordlyd og uden støtte i dens forarbejder.

Jeg har derfor henstillet, at Vejdirektoratet træffer en ny afgørelse om bidrag til X-vej 11 på baggrund af det, som jeg har anført.

OMBUDSMANDENS UDTALELSE

I e-mail af 15. marts 2017 med vedhæftninger oplyste Vejdirektoratet ombudsmanden om, at direktoratet samme dag havde truffet ny afgørelse om udgiftsfordeling ved istandsættelsen af X-vej.

Af afgørelsen, der er rettet til Rudersdal Kommune, fremgår bl.a.:

”Af de i udtalelsen af 20. februar 2017 nævnte grunde konstaterer Vejdirektoratet, at udgiftsfordelingen vedrørende Rudersdal Kommunes afgørelse af 8. juli 2013 er i strid med privatvejslovens bestemmelser, §§ 50 og 51.

Vejdirektoratet skal derfor bede Rudersdal Kommune om at genoptage udgiftsfordelingen og udfærdige en ny og lovlig udgiftsfordeling vedrørende de i afgørelsen af 8. juli 2013 beskrevne arbejder.”

Af Vejdirektoratets e-mail fremgår også, at direktoratet har genoptaget to andre sager (fra henholdsvis Lyngby-Taarbæk og Hillerød Kommune), at direktoratet har orienteret Aalborg Kommune om ombudsmandens udtalelse af 20. februar 2017 til brug for behandlingen af en konkret sag om udgiftsfordeling, og at direktoratet har orienteret om udtalelsen på vejnettet.dk, der er en vidensdelingsplatform for ansatte i landets vejmyndigheder.

Ombudsmanden takkede Vejdirektoratet for underretningen og meddelte samtidig, at han på det foreliggende grundlag ikke foretog sig mere i sagen.

Sagsfremstilling

Sagen drejer sig om fordeling af udgifter ved istandsættelse af den private fællesvej X-vej i Rudersdal Kommune.

X-vej munder i den ene ende ud i den offentlige vej Y-vej og slutter i den anden ende blindt. Langs vejens østlige side ligger ejendommene X-vej 3, 5, 7, 9 og 11 og ejendommen Y-vej 117.

Klageren i denne sag – A – ejer ejendommen X-vej 9.

Langs den vestlige side af X-vej løber en offentlig sti, som er særskilt matrikuleret, og som Rudersdal Kommune er vejbestyrer for. På den anden side af denne sti ligger ejendommene Y-vej 119 og Z-vej 7 og 13. Disse ejendomme har vejadgang til andre veje end X-vej, men har adgang til den offentlige sti langs X-vej og derfra til X-vej.

Rudersdal Kommune sendte den 15. februar 2013 breve til lodsejerne langs X-vej om, at kommunen havde besigtiget vejen og konstateret, at den trængte til istandsættelse. Brevet indeholdt et forslag til istandsættelse af vejen og en fordeling af udgifterne. Udgifterne skønnedes at andrage 284.916,18 kr., som ifølge forslaget skulle fordeles mellem lodsejerne på vejens østlige side samt ejendommen Y-vej 117.

A's andel af udgifterne ville blive 50.685,32 kr.

I et brev af 28. marts 2013 sendte ejerne af X-vej 3, 5, 7 og 9 bemærkninger til kommunens forslag.

A gjorde gældende, at ejendommene Y-vej 119 og Z-vej 7 og 13 burde bidrage til istandsættelsen, og at Rudersdal Kommune som ejer af den offentlige sti langs X-vej ifølge § 44 i lov om private fællesveje skulle betale ligesom andre vejejere. De tilføjede, at den særlige adgang i § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje til at se bort fra vandarealer og offentlige veje og private fællesveje ikke omfatter offentlige stier.

I den forbindelse henviste ejerne udtrykkeligt til, at lov om private fællesveje indeholder særskilte definitioner af begreberne "offentlige veje", "private fællesveje" og "offentlige stier", og at det derfor ikke var holdbart at behandle den offentlige sti langs X-vej som en "offentlig vej".

Ejerne af de tre friholdte ejendomme burde bidrage, fordi de alle på forskellig måde anvender X-vej, ligesom offentlige serviceforanstaltninger som renovation og fjernelse af haveaffald sker ad X-vej. De oplyste, at ejerne af ejendommen Y-vej 119 har anlagt en separat bilindkørsel med parkering ud til X-

BILAG – SAGSFREMSTILLING

vej og lagt fliser på den offentlige sti. Alle tre ejendomme anvender X-vej til gæsteparkering og til tider til egen parkering.

Derudover gjorde de indsigelse mod, at ejerne af ejendommene Y-vej 117 og X-vej 11 i forslaget havde fået reduceret deres bidrag med henvisning til, at de grænser op til henholdsvis en offentlig vej og en offentlig sti. De fandt ikke, at denne reduktion havde hjemmel i § 51, stk. 6, i lov om private fællesveje.

Rudersdal Kommune svarede i brev af 25. april 2013 bl.a.:

”Den offentlige sti litra Ø har sit eget litra og er derfor et selvstændigt areal. Arealet er således ikke udlagt på X-vej. Den offentlige sti vurderes således at være fritaget fra bidrag til istandsættelsen på lige fod med den offentlige vej, Y-vej. Fritagelsen fremgår af lov om offentlige veje § 100 med kobling til private fællesveje § 50. ’Ved fordeling af udgifter til samlede arbejder ses der bort fra (...), og offentlige veje.’ Med bestemmelsen i Lov om offentlige veje § 100 sidestilles offentlige stier med offentlige veje i nærværende sag.

Lov om offentlige veje § 99, 2. punktum finder ikke anvendelse i nærværende sag. En nærmere præcision af bestemmelsen skal findes i § 97 og beskrivelsen i Cirkulæret til Offentlige veje Kap. 10. Heraf fremgår det, at bestemmelsen finder anvendelse i det tilfælde den private fællesvej optages som offentlig sti, men bibeholdes som privat fællesvej. Denne situation er ikke sammenlignelig med X-vej og den offentlige sti.

Lov om private fællesveje § 52 opererer med udtrykket særligt slid. Hvilket vil være grundlaget for at ejendommen beliggende vest for X-vej skal inddrages. Udtrykket *slid* i privatvejsloven, forstås som udgangspunkt slid fra trafik af en anden karakter, end den, de forpligtede grundejere – herunder gæster og andre med lovligt ærinde til de forpligtede grundejeres ejendomme – selv udøver, f.eks. tung erhvervstrafik. Kommunen har i sin vurdering heraf afledt, at trafikken på vejen betragtes som lokaltrafik, der ikke adskiller sig fra den færdsel som de bidragspligtige grundejere, der grænser til vejen, har.”

Rudersdal Kommune traf afgørelse i sagen den 8. juli 2013 og anførte bl.a.:

”Kendelsen

Istandsættelsen af X-vej omfatter følgende arbejder:

- Udlægning af nyt slidlag ca. 1261m² (50kg/m² AB).
- Opretning ca. 26t (20kg/m² AB)
- Tilslutningsfræsning mod Y-vej ca. 33m²
- Planfræsning ca. 145m²

BILAG – SAGSFREMSTILLING

- *Bassinfræsning ca. 155m² (90kg/m² GAB0)*
- *Regulering af flydende nedløbsriste 7 stk.*
- *Udskiftning af 3 stk. nedløbsriste til flydende.*
- *Optagning, deponering & sætning af brosten ca. 142 m²*
- *Følgeskader som kommer i perioden fra forslag til endelig udførelse, fx slaghuller.*

På ovenstående arbejder er indhentet prisoverslag fra firma B og udgør i alt kr. Dk.: 215.139,00 ekskl. Moms. Prisen kan variere bl.a. afhængig af asfalmængden, og der tages forbehold for prisudviklingen i henhold til gældende indexregulering. Indexreguleringen estimeres til 4,5 % stigning fra forslaget til arbejdets afslutning. Ved opgørelse af det endelige regnskab vil den gældende regulering blive brugt.

Forvaltningens rolle i istandsættelsesproceduren består alene i at sørge for at arbejdet bliver udført samt at stå i forskud med udgifterne, der skønnes at andrage i alt ca. kr. Dk.: 284.916,18 inkl. moms & administrationstillæg og nødvendig bistand fra firma C.

Det rekvirerede entreprenørfirma, i dette tilfælde – B, står således for selve udførelsen samt kvalitetssikring af arbejdet.

Betaling

De enkelte ejendommers bidrag kan betales kontant eller efter aftale afdrages over 5-6 år mod forrentning, 2 procentpoint over Nationalbankens diskonto på tidspunktet for regnskabets aflæggelse. Mod et administrativonstillæg på 3 % foranstalter Kommunen arbejdet udført, og står i forskud med betalingen.

Klagemulighed

Kendelsen er i henhold til Lov om Private fællesveje § 48, stk. 5 tiltrådt af Teknik og Miljøudvalget den 4. juni 2013 og fremsendes til samtlige bidragspligtige grundejere.

Kommunalbestyrelsens afgørelse kan påklages til Vejdirektoratet for så vidt angår rettlige spørgsmål. Klagefristen er 4 uger fra den dag afgørelsen er modtaget.”

D – der ejer X-vej 3 – klagede den 31. juli 2013 over kommunens afgørelse til Vejdirektoratet.

I en e-mail af 26. august 2013 uddybede han sine synspunkter. Han fastholdt beboernes synspunkter i brevet af 28. marts 2013 med hensyn til afgrænsningen af, hvem der burde være forpligtet til at bidrage til betaling af udgifterne til istandsættelsen. Han præciserede i den forbindelse, at lov om offentlige veje,

BILAG – SAGSFREMSTILLING

§ 100, bestemte, at denne lovs regler med de fornødne lempelser fandt anvendelse på offentlige stier, men afviste, at lov om offentlige vejes bestemmelser kunne overføres til andre love, herunder til lov om private fællesveje.

Reduktionen af bidraget til ejeren af X-vej 11 fandt han uberettiget, da denne ejendom støder op til en offentlig sti og ikke til en offentlig vej eller privat fællesvej som forudsat i § 51, stk. 6, i lov om private fællesveje. Der var ikke hjemmel til at reducere bidraget for ejeren af Y-vej 117, da denne vej godt nok støder op til en offentlig vej, men ikke var pålagt vejbidrag til denne.

Rudersdal Kommune sendte bemærkninger til Vejdirektoratet i en e-mail af 26. september 2013. Kommunen henholdt sig til kommunens svar af 25. april 2013 til beboerne.

I et brev af 10. september 2013 fremsatte A på vegne af D bemærkninger til sagen. Han gjorde i alt væsentligt det samme gældende, som han havde anført i brevet af 28. marts 2013, og som D havde henvist til i e-mailen af 26. august 2013.

A præciserede, at det ikke skabte et "hul" i loven, at § 50, stk. 1, i lov om private fællesveje ikke fritager ejere af offentlige stier fra bidragspligt.

I de få tilfælde, hvor en offentlig sti – som i den foreliggende sag – løber langs en asfalteret privat fællesvej, vil den private fællesvej således i høj grad overtage funktionen som offentlig sti, og det var også sket med X-vej. Stiens eksistens påførte således X-vej slid, ligesom istandsættelse af vejen i høj grad havde karakter af istandsættelse af den offentlige sti. Det var derfor urimeligt, hvis Rudersdal Kommune ikke skulle bidrage til udgifterne.

Vejdirektoratet sendte den 12. november 2013 et udkast til afgørelse til D.

A fremsatte på vegne af D kommentarer til udkastet. Han skrev følgende:

"Der henvises til det tidligere fremførte. Det gælder fortsat

1) At Rudersdal Kommune som ejer af den offentlige sti litra Ø, der løber langs den private fællesvej X-vej, har vejret til denne. Kommunen skal derfor bidrage til betaling af istandsættelsen af X-vej efter reglerne i § 49, stk. 1 i lov om private fællesveje (lov 2010-12 – 21 nr. 1537).

2) At der ikke er hjemmel til at reducere bidragsgrundlaget for ejendommene X-vej 11 og Y-vej 117.

Særligt to forhold i udkastet til afgørelse synes at bero på en misforståelse.

BILAG – SAGSFREMSTILLING

A. Bestemmelsen i § 100 i lov om offentlige veje, kan ikke finde analog anvendelse på § 50, stk. 1 i lov om private fællesveje.

Synspunktet anføres på side 4 i udkastet i note 4 og begrundes ikke nærmere, hvilket i sig selv er et problem jfr. nedenfor.

En analogislutning vil ikke være en korrekt fortolkning af § 100 i lov om offentlige veje, der udtrykkeligt anfører, at 'lovens' bestemmelser om offentlige veje – dvs. bestemmelserne i lov om offentlige veje – med de fornødne *lempelser* finder tilsvarende anvendelse på offentlige stier. Ingen af 'lovens' regler om offentlige veje indeholder regler/substans af relevans for spørgsmålet om den offentlige stis bidrag til vedligeholdelse af den private vej X-vej, og med 'lovens...' indikeres i øvrigt klart, at der ikke kan ske overførsel af lovens bestemmelser til anvendelse i andre love.

Det logiske synspunkt om, at § 100 i lov om offentlige veje vedrører samspillet mellem offentlige veje og offentlige stier inden for rammerne af 'loven', dvs. lov om offentlige veje, underbygges af det forhold, at den sag, der henvises til i Karnovs Lovsamplings kommentar til bestemmelsen (se Karnovs Lovsamling note 186 til loven), angår en sag (Skr. 1990-04-20), der vedrørte etablering af en offentlig sti ved ekspropriation, der var i strid med forudsætningerne i vejloven, og ikke nogen anden lov. Der var således tale om analog anvendelse inden for lovens område.

Det bemærkes supplerende, at analog anvendelse af en lovbestemmelse på et andet område og i sammenhæng med en anden lov er et særdeles tyndt og meget sjældent anvendt retsgrundlag, og betingelserne for dette er restriktive. Der skal være tale om helt sidestillede spørgsmål (årsagernes lighed), dvs. at de grunde, der har ført til vedtagelsen af den udtrykkelige regel, også gør sig gældende på det område, hvortil reglen ønskes udstrakt (overført). Det antages almindeligvis, at det som følge af den høje grad af detailregulering i lovene kun meget sjældent kommer på tale at lave analogislutninger, da reglerne er vedtaget med et specielt sigte og derfor kun vanskeligt lader sig overføre som udtryk for almindelige principper på et andet område.

Det skal med andre ord være utvivlsomt, at lovgiver ville have lovgivet på samme måde også i den anden situation. Kravene forøges, når en analog anvendelse er til ugunst for borgerne, som det er i dette tilfælde, hvor det offentlige fraskriver sig en andel af udgifterne. Et sådant belastende resultat vil kræve et helt sikkert retsgrundlag.

Det kan yderligere anføres, at lov om private fællesveje i dens kapitel 4 indeholder klare beskrivelser af lovens (dvs. lov om private fællesvejes) definitioner, herunder definitionerne af offentlige veje, offentlige stier og

private fællesveje. Såfremt man også i sammenhæng med lov om private veje havde villet sidestille offentlige stier med offentlige veje, ville dette uden tvivl være blevet angivet.

Endelig bemærkes, at når en offentlig vej iht. lov om private veje § 50, stk. 1, ikke skal bidrage til vedligeholdelsen af en privat vej beror det meget sandsynligt på, at der i praksis altid vil være tale om, at den private vej munder ud i den offentlige vej. Dette forekommer mange steder, og det forekommer naturligt, at den offentlige vej ikke skal bidrage til vedligeholdelsen af den private vej. Situationen med en offentlig sti i forhold til en privat vej kan ikke sammenlignes med dette, og betingelserne for analogislutninger er allerede af denne grund ikke opfyldte. Der kan tænkes en flæthed af situationer med samspillet mellem en offentlig sti og en privat vej, der skal løses konkret. Løber stien som i vores tilfælde langs med den private vej (noget der ikke i praksis ville forekomme for en offentlig vej i forhold til en privat vej) vil den bidrage til brugen af vejen i højere grad. Når stien endda 'blokerer' eller afskærmer en række ejendomme fra den private vej kan situationen endnu mindre sammenlignes med en offentlig vej.

Ovennævnte er anført uden at vi (de berørte borgere) kender til Vejdirektoratets konkrete begrundelse for at pege på en analog anvendelse af § 100 i lov om offentlige veje. Det er med andre ord 'skud i tågen' men skal ses som et forsøg på at bistå Vejdirektoratet. Såfremt man ikke desto mindre fortsat ønsker at træffe en afgørelse baseret på en analog anvendelse af § 100, bør vi have lejlighed til at kommentere på de forhold, som Direktoratet måtte mene kan begrunde dette. Det vil være en alvorlig forvaltningsretlig mangel, der i sig selv vil medføre at afgørelsen vil være ugyldig, såfremt vi ikke får mulighed for at kommentere på den konkrete begrundelse, inden der træffes afgørelse. Det er – populært beskrevet – ikke tilstrækkeligt i en note nederst på side 4 i udkast til afgørelse alene at skrive, at bestemmelsen finder analog anvendelse uden at begrunde det nærmere.

B. Det er ikke korrekt, at der er hjemmel til at reducere bidragsgrundlaget for ejendommene X-vej 11 og Y-vej 117. Det er en forudsætning for anvendelsen af reduktionsreglen i § 51, stk. 6, i lov om private fællesveje, at de to ejendomme betaler bidrag til en anden vej. Det gør ingen af de to ejendomme. Hertil kommer, at X-vej 11 i øvrigt ikke grænser op til en anden privat fællesvej eller offentlig vej (men til en offentlig sti), hvorfor reduktionsreglen også af denne grund ikke kan anvendes på X-vej 11, jfr. nærmere ovenfor om spørgsmålet om definitionerne i lov om private fællesveje.

Supplerende bemærkninger

Vi har tidligere peget på, at Rudersdal Kommune har reduceret sit tilsyn med litra Ø så meget, at den i praksis har tilladt en af ejendommene på den vestlige side af stien (Y-vej 119) at lægge fliser på en del af stien, hvilket har givet mulighed for at etablere en tilkørsel over stien (da kantstenene er reduceret i højden).

Nu er reparationen af X-vej blevet gennemført, og det viser sig, at man har rettet kantstenene op på hele den side, der grænser op til den offentlige sti bortset fra det område, det er blevet flisebelagt, medens kantstenene på 'vores' side ikke er blevet rettet op. Det kan ses på vedlagte billeder. Vi kan ikke være utilfredse med, at udgifterne søges begrænset, men det forekommer urimeligt, at Rudersdal Kommune benytter lejligheden til at foretage en opretning af den del, der vedrører dens egen ejendom – den offentlige sti – og ikke den anden side, og så i øvrigt ikke vil bidrage til at betale udgifterne.”

Den 4. december 2013 sendte Vejdirektoratet et nyt udkast til afgørelse.

I et brev af 11. december 2013 kommenterede A på vegne af D Vejdirektoratets nye udkast.

Han gjorde opmærksom på, at Vejdirektoratet ikke i udkastet havde redegjort for, at direktoratet anvendte lov om offentlige veje analogt på en sag om en privat fællesvej. Udkastet indeholdt heller ikke en nærmere forklaring på, at bidraget fra X-vej 11 var blevet reduceret.

Vejdirektoratet traf afgørelse i sagen den 16. december 2013. I afgørelsen anførte direktoratet bl.a.:

”Ved e-mail af den 12. december 2013 fremsendte du yderligere bemærkninger i sagen. Det fremgår heraf, at du fastholder, dine to tidligere fremsatte påstande;

- 1) at Rudersdal Kommune som ejere af den offentlige sti litra Ø, der løber langs den private fællesvej X-vej, har vejret til denne. Kommunen skal derfor bidrage til betaling af istandsættelsen af X-vej efter reglerne i § 49, stk. 1, i lov om private fællesveje, og
- 2) at der ikke er hjemmel til at reducere bidragsgrundlaget for ejendomme X-vej 11 og Y-vej 117.

Vi har gennemgået dine bemærkninger, og vi mener ikke, at dine bemærkninger til vores udkast af den 4. december 2013 giver anledning til en ændret vurdering af sagens retlige spørgsmål.

Vores nærmere redegørelse findes nedenfor.

Vores afgørelse

Kommunens afgørelse er lovlig.

Vi kan derfor ikke pålægge Rudersdal Kommune at træffe en anden afgørelse.

Vores kompetence

Vi kan tage stilling til, om kommunen har truffet en lovlig afgørelse efter privatvejslovens bestemmelser. Dette fremgår af privatvejslovens § 87, stk. 2.

Men vi kan ikke tage stilling til kommunens skøn (vurderinger) inden for lovens rammer. Vi kan derfor ikke tage stilling til, om f.eks. en lovlig udgiftsfordeling er rimelig eller hensigtsmæssig.

Vi kan endvidere tage stilling til, om kommunen har overholdt almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelser i forvaltningsloven, men ikke til, om kommunen har iagttaget god forvaltningsskik.

Privatvejslovens regler om istandsættelse af private fællesveje

Det er ejerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej, der skal holde vejen i en god og forsvarlig stand under hensyn til færdselsens art og omfang, herunder holde vejen forsynet med forsvarligt afløb. Undtaget fra denne forpligtelse er dog ejere, som over for kommunen kan dokumentere, at de ikke har vejret til vejen. Det fremgår af privatvejslovens § 44.

Kommunen bestemmer, i hvilket omfang og på hvilken måde private fællesveje med tilhørende afløb skal vedligeholdes. Kommunen bestemmer, hvornår arbejdet skal være afsluttet, og om det skal udføres som et påbud til den enkelte vedligeholdelsespligtige, eller om det skal udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol, eller om de enkelte grundejere skal udføre en nærmere angiven del af arbejdet, jf. lovens § 45, stk. 2-4.

Kommunen kan også bestemme, at flere private fællesveje, der udgør en færdselsmæssig enhed, skal istandsættes som et samlet arbejde. Det fremgår af lovens § 45, stk. 6.

I det omfang det efter tinglyste servitutter påhviler andre end de grundejere, der er nævnt i § 44, at vedligeholde eller istandsætte en privat fællesvej, kan kommunen forlange, at de pågældende opfylder deres forplig-

BILAG – SAGSFREMSTILLING

telser, før kommunen kræver vejen istandsat efter § 45, jf. §§ 47-52, stk. 1. Det fremgår af privatvejslovens § 46.

Når kommunen bestemmer, at et konkret påbudt arbejde skal udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol, skal kendelsen udfærdiges i overensstemmelse med procedurereglerne i privatvejslovens § 48.

Ved fordeling af udgifter til samlede arbejder ser kommunen bort fra vandarealer, der ikke er ansat til ejendomsværdi, og offentlige veje og private fællesveje, jf. lovens § 50, stk. 1.

Kommunen fordeler udgifterne til et samlet arbejde efter lovens § 51 mellem ejerne af de ejendomme, der grænser op til vejen og har vejret til denne.

Kommunen skal fordele udgifterne mellem grundejerne på grundlag af: 1) ejendommens facade mod vejen, 2) størrelsen af ejendommens arealer, og 3) måden, hvorpå ejendommen benyttes eller forventes benyttet, eller ejendomsværdien, jf. lovens § 51, stk. 1.

Det første kriterium – facadelængden – skal indgå i fordelingen med en faktor på mindst 10 %, mens de øvrige to kriterier hver skal indgå med mindst 25 %, jf. lovens § 51, stk. 3. Kommunen afgør, hvordan de resterende 40 % fordeles mellem de ovennævnte lovbundne kriterier.

Ejendomme, der grænser til anden vej, end den eller de vejstrækninger, som er omfattet af kendelsen, har et retskrav på et passende reduceret bidrag. Dette gælder dog ikke ejendomme, der har opnået fritagelse for vejbidrag til den anden vej. Det fremgår af lovens § 51, stk. 6.

Hvis kommunen bestemmer, at en istandsættelse af en privat fællesvej skal udføres som et samlet arbejde, jf. § 45, stk. 4-6, sørger kommunen for udførelse af arbejdet for de vedligeholdelsesforpligtedes regning. Det fremgår af lovens § 55, stk. 1.

Baggrund for sagen

X-vej er en privat fællesvej som ejendommene Y-vej 117, X-vej 3, 5, 7, 9 og 11 grænser til på vejens østlige side. Det fremgår af sagen, at der langs den vestlige side af den private fællesvej X-vej ligger et udskilt areal, litra Ø, der administreres af Rudersdal Kommune som vejareal for en offentlig sti. Ejendommene Y-vej 119, Z-vej 7 og Z-vej 13 grænser til den offentlige sti, der matrikulært ligger mellem disse ejendomme og den private fællesvej X-vej.

Kommunen har ved brev af den 15. februar 2013 udsendt forslag til kendelse om istandsættelse af den private fællesvej X-vej samt fordelingen af udgifter hertil.

Efterfølgende har du sammen med beboerne på X-vej 5, 7, 9 og kommunen mundtligt og skriftligt drøftet sagen. Det fremgår af denne korrespondance, at du og de øvrige beboere har klaget over, at Rudersdal Kommune, Y-vej 119 og Z-vej 7 og 13 ikke indgår i udgiftsfordelingen. Du mener, at de ovenstående skal inddrages i udgiftsfordelingen, da de alle har vejret og benytter X-vej. Kommunen har svaret på dine henvendelser.

Kommunen traf endelig afgørelse i sagen den 8. juli 2013.

Vores vurdering

Vurdering af behov for istandsættelse og samlet arbejde

Det fremgår af sagen, at der ikke er uenighed mellem dig og kommunen om, at X-vej skal istandsættes. Som nævnt ovenfor er det kommunen der skønner, om og hvordan vejene skal istandsættes. Vi kan ikke tage stilling til dette skøn, jf. ovenfor om vores kompetence.

Fordeling af udgifterne

Istandsættelsen udføres som et samlet arbejde, jf. privatvejslovens § 45, stk. 4.

Facadelængde, arealstørrelse og måden, hvorpå ejendommen benyttes, er anvendt som kriterier for udgiftsfordelingen. Disse kriterier indgår med henholdsvis 10 %, 25 % og 65 %.

Vi kan konstatere, at kommunens skønsmæssige fordeling af udgifterne er i overensstemmelse med rammerne i privatvejslovens § 51, stk. 1 og 3.

Inddragelse af den offentlige sti og de øvrige ejendomme i udgiftsfordelingen

Det fremgår af vejlovens § 96, at en offentlig sti er et færdselsareal, som fortrinsvis er forbeholdt almindelig gående, cyklende og ridende færdsel, og som administreres af stat (Vejdirektoratet) eller kommunen efter vejlovens regler. Denne definition omfatter alene de stier, der ikke udgør en del af en offentlig vej.

Vejlovens regler om offentlige veje finder med de fornødne lempelser anvendelse på offentlige stier, jf. vejlovens § 100. Det betyder bl.a., at offentlige stier skal udskilles i matriklen, jf. vejlovens § 89, stk. 1.

BILAG – SAGSFREMSTILLING

I privatvejsloven gælder tilsvarende princip for private fællestier jf. privatvejslovens § 2, stk. 2 og for private stier jf. privatvejslovens § 2, stk. 3. Det er således det samme princip der gælder i både vejloven og i privatvejsloven.

Når Rudersdal Kommune bestemmer, at den private fællesvej X-vej skal istandsættes som et samlet arbejde, jf. privatvejslovens § 45, stk. 4 til 6, skal udgifterne som udgangspunkt fordeles mellem ejerne af de ejendomme, der grænser til vejen og har vejret til den. Det fremgår af privatvejslovens § 49, stk. 1. Udgiftsfordelingen sker efter reglerne i privatvejslovens § 51, medmindre udgifterne helt eller delvist skal fordeles/afholdes efter reglerne i lovens § 49, stk. 2 til 7.

Det fremgår af privatvejslovens § 50, stk. 1, at kommunalbestyrelsen ved fordelingen af udgifterne skal se bort fra bl.a. offentlige veje og andre private fællesveje, som grænser til den private fællesvej, som udgiftsfordelingen vedrører.

Denne regel er en videreførelse af bestemmelsen i vejbidragslovens § 5, stk. 2, 1. pkt.

Ved offentlige veje og andre private fællesveje forstås også offentlige stier, jf. definitionen i vejlovens § 96, og andre private fællestier, jf. definitionen i privatvejslovens § 10, nr. 4.

Vi fastholder således vores fortolkning af reglen i privatvejslovens § 50, stk. 1, for så vidt angår offentlige stier. Rudersdal Kommune har således ikke været forpligtet efter privatvejslovens regler til at sætte sig i bidrag som ejer af arealet for den offentlige sti.

Vi kan i øvrigt bemærke, at trafikken til og fra en offentlig sti må antages at medføre et ganske ubetydeligt slid på det tilstødende vejnet. Normalt skyldes slid på asfaltveje hovedsageligt kørsel med tunge køretøjer med akseltryk på 10 tons eller mere samt vejr og årstider.

Kommunen kan dog bestemme, at ejere af andre ejendomme end de tilgrænsende skal deltage i udgiftsfordelingen, hvis kommunen vurderer, at ejerne af disse ejendomme bruger eller har brugt den private fællesvej på en måde der medfører eller har medført et særligt slid på vejen, jf. privatvejslovens § 52, stk. 1.

Det fremgår ikke af sagen, at ejerne af ejendommene Y-vej 119 og Z-vej 7 og 13 har eller har haft en brug af vejen som har medført et særligt slid på vejen, hvorfor kommunen ikke har skullet inddrage disse i udgiftsfordelingen.

Vedrørende hjørnegrundsreduktion

Som nævnt har ejere af ejendomme, der også grænser til anden privat fællesvej eller offentlig vej, et krav på et passende reduceret bidrag. Det gælder dog ikke, hvis den anden vej er en hovedlandevej eller en strækning af en kommunevej, hvor der er fastsat adgangsbestemmelser efter vejlovens §§ 72-73. Det fremgår af privatvejslovens § 51, stk. 6.

Vi har ikke grundlag for at mene, at Y-vej 119 ud for X-vej er en adgangsbegrænset vejstrækning.

Bestemmelsen i § 51, stk. 6, viderefører bestemmelsen i vejbidragslovens § 11, stk. 5, og skal sikre, at det ikke bliver 'for tyngende' for ejeren af en ejendom, der grænser til 2 eller flere veje, sammenlignet med bidrag for ejere af ejendomme, der kun grænser til én vej.

Bestemmelsen i vejbidragslovens § 11, stk. 5, skal sikre, at det ikke bliver 'for tyngende' for ejeren af en ejendom, der grænser til 2 eller flere veje, sammenlignet med bidrag for ejere af ejendomme, der kun grænser til én vej.

Reduktionen for at grænse til en offentlig vej eller offentlig sti skyldes reglen i vejbidragslovens § 3, stk. 1, hvoraf det fremgår, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at ejere af ejendomme, der grænser til eller kommer til at grænse til en offentlig vej (eller offentlig sti), helt eller delvist skal afholde udgifterne til vejens anlæg eller udvidelse af det befæstede areal. Det er ikke et krav for hjørnegrundsreduktionen, at ejeren af ejendommen rent faktisk har betalt til den offentlige vej eller kan pålægges yderligere bidrag. Disse forhold kan dog indgå i kommunalbestyrelsens skøn over reduktionens størrelse.

Vi kan konstatere, at Rudersdal Kommune lovligt har beregnet et reduceret bidrag for de to ejendomme på 10 %.

Som tidligere nævnt kan vi ikke tage stilling til kommunens skøn over reduktionens størrelse, og vi mener i den forbindelse ikke, at kommunen har varetaget usaglige hensyn ved sin beslutning om de meddelte reduktioner.

Konklusion

Kommunens afgørelse er lovlig.

Vi kan derfor ikke pålægge Rudersdal Kommune at træffe en anden afgørelse.”

BILAG – SAGSFREMSTILLING

A klagede i brev af 31. januar 2014 på vegne af D til mig over Vejdirektoratets afgørelse af 16. december 2013.

Han fastholdt, at direktoratet ikke burde have reduceret bidragene for to lods-ejere, som også havde facade mod andre veje, og at Rudersdal Kommune som ejer af den offentlige sti langs X-vej burde være pålagt at bidrage til udgifterne.

Han gjorde i den forbindelse det samme gældende, som han tidligere havde anført over for både kommunen og Vejdirektoratet.

A oplyste, at klagen over, at ejerne af de tre ejendomme, der ligger vest for den offentlige sti, burde bidrage til udgifterne, var frafaldet.

Den 16. juni 2014 bad jeg Vejdirektoratet om en udtalelse om sagen. Jeg anførte bl.a. følgende:

"A's klage på vegne af D retter sig mod Vejdirektoratets afgørelse af 16. december 2013, hvorved direktoratet tiltrådte Rudersdal Kommunes afgørelse af 8. juli 2013 om fordelingen af udgifterne til istandsættelse af den private fællesvej X-vej.

A har navnlig to indsigelser:

1. For det første mener han, at Rudersdal Kommune – som vejmyndighed i forhold til den offentlige sti, der tilgrænser X-vej langs hele den ene side – bør bidrage til udgifterne til istandsættelsen. Jeg henviser til den argumentation, som fremgår af A's (m.fl.) brev af 31. januar 2014 til mig.
2. For det andet mener han, at der ved reduktion af bidrag til istandsættelsesudgifterne for to grundejere, hvis grunde også grænser til anden vej, ikke er taget højde for, om grundejerne reelt er bidragspligtige i forhold til anden privat fællesvej eller offentlig vej, jf. § 51, stk. 6, 2. pkt., i privatvejsloven, herunder til om den ene ejendom (X-vej 11) overhovedet grænser op til en anden privat fællesvej eller offentlig vej.

Jeg beder om Vejdirektoratets bemærkninger til det, som A har anført i forhold til begge klagepunkter.

Særligt i forhold til **klagepunkt nr. 1** har Vejdirektoratet i sin afgørelse af 16. december 2013 bl.a. beskrevet, at istandsættelsen af X-vej skal udføres som et samlet arbejde, jf. privatvejslovens § 45, stk. 4, og at udgiftsfordelingen herefter er sket efter privatvejslovens § 51.

BILAG – SAGSFREMSTILLING

I begrundelsen for, at Rudersdal Kommune ikke – som vejmyndighed i forhold til den offentlige sti langs X-vejs vestlige side – skal bidrage til udgifterne ved istandsættelsen, har Vejdirektoratet bl.a. skrevet således:

'Vejlovens regler om offentlige veje finder med de fornødne lempelser anvendelse på offentlige stier, jf. vejlovens § 100. Det betyder bl.a., at offentlige stier skal udskilles i matriklen, jf. vejlovens § 89, stk. 1.

I privatvejsloven gælder tilsvarende princip for private fællestier, jf. privatvejslovens § 2, stk. 2, og for private stier, jf. privatvejslovens § 2, stk. 3. Det er således det samme princip, der gælder i både vejloven og i privatvejsloven.

Når Rudersdal Kommune bestemmer, at den private fællesvej X-vej skal istandsættes som et samlet arbejde, jf. privatvejslovens § 45, stk. 4 til 6, skal udgifterne som udgangspunkt fordeles mellem ejerne af de ejendomme, der grænser til vejen og har vejret til den. Det fremgår af privatvejslovens § 49, stk. 1. Udgiftsfordelingen sker efter reglerne i privatvejslovens § 51, medmindre udgifterne helt eller delvist skal fordeles/afholdes efter reglerne i lovens § 49, stk. 2 til 7.

Det fremgår af privatvejslovens § 50, stk. 1, at kommunalbestyrelsen ved fordelingen af udgifterne skal se bort fra bl.a. offentlige veje og andre private fællesveje, som grænser til den private fællesvej, som udgiftsfordelingen vedrører.

Denne regel er en videreførelse af bestemmelsen i vejbidragslovens § 5, stk. 2, 1. pkt.

Ved offentlige veje og andre private fællesveje forstås også offentlige stier, jf. definitionen i vejlovens § 96, og andre private fællestier, jf. definitionen i privatvejslovens § 10, nr. 4.'

Vejdirektoratet lægger ved sin fortolkning af bestemmelsen i *privatvejslovens* § 50 om, hvilke områder der ses bort fra ved fordelingen af udgifter til samlede arbejder, så vidt jeg kan se, vægt på ordlyden af bestemmelser i *vejloven* – tilsyneladende ud fra en analogislutning. Jeg beder på den baggrund Vejdirektoratet om at redegøre nærmere for, om der efter direktoratets opfattelse kan sluttes analogt på tværs af de to love, herunder i det konkrete tilfælde. Direktoratet bedes i den forbindelse redegøre for eventuel praksis på området.

Særligt i forhold til A's **klagepunkt nr. 2** beder jeg Vejdirektoratet om at oplyse, om det fremgår af sagen, i hvilket omfang de to hjørneejendomme, som har fået reduceret deres bidrag til istandsættelsesudgifterne,

BILAG – SAGSFREMSTILLING

betaler bidrag til anden tilgrænsende privat fællesvej eller offentlig vej eller er fritaget herfor, jf. § 51, stk. 6, i privatvejsloven. Jeg beder også om, at direktoratet – i lyset af A's bemærkninger under sagen – redegør konkret for tilgrænsningsforholdene til anden vej for ejendommen X-vej 11."

Jeg bad Vejdirektoratet om – hvis det blev skønnet hensigtsmæssigt – først at anmode Rudersdal Kommune om en udtalelse om sagen.

Vejdirektoratet svarede den 27. august 2014. I udtalelsen skrev Vejdirektoratet bl.a. følgende:

"A har navnlig 2 indsigelser:

1. Han mener, at Rudersdal Kommune som vejbestyrelse for den offentlige sti, der grænser til X-vej langs den ene side, bør bidrage til udgifterne til istandsættelsen.
2. Han mener, at der ved reduktion af bidrag til istandsættelsesudgifterne for to grundejere, hvis grunde også grænser til anden vej, ikke er taget højde for, om grundejerne reelt er bidragspligtige i forhold til anden privat fællesvej eller offentlig vej, jf. privatvejslovens § 51, stk. 6, 2. pkt., herunder til om den ene ejendom – X-vej 11 – overhovedet grænser op til en anden privat fællesvej eller offentlig vej.

Særlig til indsigelse 1 beder Folketingets Ombudsmand Vejdirektoratet redegøre for, om det efter direktoratets opfattelse kan sluttes analogt på tværs af vejloven og privatvejsloven, herunder i det konkrete tilfælde. Vejdirektoratet bedes i den forbindelse om at redegøre for eventuel praksis på området.

Særlig til indsigelse 2 beder Folketingets Ombudsmand Vejdirektoratet oplyse, om der fremgår af sagen, i hvilket omfang de to hjørnegrunde, som har fået reduceret deres bidrag til istandsættelsesudgifterne, betaler bidrag til anden tilgrænsende privat fællesvej eller offentlig vej. Endvidere anmodes Vejdirektoratet om at redegøre for tilgrænsningsforholdene til anden vej for ejendommen X-vej 11.

Vejdirektoratets udtalelse

De fremførte bemærkninger fra A giver ikke Vejdirektoratet grundlag for at genoptage behandlingen af klagen af 30. juli 2013 over Rudersdal Kommunes afgørelse af 8. juli 2013.

Vejdirektoratets kompetence

Indledningsvis vil vi gerne oplyse, at Vejdirektoratet både afgiver generelle udtalelser om fortolkningen af vejlovgivningens bestemmelser og afgør konkrete klager truffet af kommunerne efter disse bestemmelser.

Når vi tager stilling til en klage over en afgørelse truffet efter vejlovgivningen, her privatvejslovens bestemmelser, kan vi kun tage stilling til retlige spørgsmål, jf. privatvejslovens § 87, stk. 2. Vi kan således kun tage stilling til, om en afgørelse er lovlig, men ikke til kommunens skøn inden for lovens rammer. Vi kan derfor ikke udtale os om, hvorvidt en lovlig afgørelse er rimelig eller hensigtsmæssig.

Vi kan endvidere tage stilling til, om kommunen har overholdt almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelser i forvaltningsloven, i forbindelse med en afgørelse truffet efter vejlovgivningen, men ikke til, om kommunen har iagttaget god forvaltningsskik.

Udgiftsfordeling og privatvejslovens § 50, stk. 1, om begrænsninger vedrørende vejarealer

Hvis en vejberettiget gør gældende, at en privat fællesvej ikke er i god og forsvarlig stand i forhold til færdsdens art og omfang, skal kommunalbestyrelsen tage stilling til spørgsmålet. Det fremgår af privatvejslovens § 45, stk. 1.

Det er ejerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej, der skal holde vejen i en god og forsvarlig stand under hensyn til færdsdens art og omfang, herunder holde vejen forsynet med forsvarligt afløb. Undtaget fra denne forpligtelse er dog ejere, som over for kommunen kan dokumentere, at de ikke har vejret til vejen. Det fremgår af privatvejslovens § 44.

Kommunen bestemmer, i hvilket omfang og på hvilken måde private fællesveje med tilhørende afløb skal vedligeholdes. Kommunen bestemmer, hvornår arbejdet skal være afsluttet, og om det skal udføres som et påbud til den enkelte vedligeholdelsespligtige, eller om det skal udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol, eller om de enkelte grundejere skal udføre en nærmere angiven del af arbejdet, jf. lovens § 45, stk. 2-4.

Udgiftsfordelingen

Kommunen fordeler udgifterne til et samlet arbejde efter lovens § 51 mellem ejerne af de ejendomme, der grænser op til vejen og har vejret til denne. Det fremgår af privatvejslovens § 49, stk. 1.

BILAG – SAGSFREMSTILLING

Kommunen skal fordele vejbidraget mellem grundejerne på grundlag af; 1) ejendommens facade mod vejen, 2) størrelsen af ejendommens arealer, og 3) måden, hvorpå ejendommen benyttes eller forventes at blive benyttet, eller ejendomsværdien, jf. privatvejslovens § 51, stk. 1. Hvis en ejendom ikke er ansat til ejendomsværdi, skal benyttelsesmåden anvendes, jf. stk. 2.

Det første kriterium – facadelængden – skal indgå i fordelingen med en faktor på mindst 10 %, mens de øvrige to kriterier hver skal indgå med mindst 25 %, jf. lovens § 51, stk. 3. Kommunen afgør, hvordan de resterende 40 % fordeles mellem de ovennævnte lovbundne kriterier.

Ejendomme, der grænser til anden vej, end den eller de vejstrækninger, som er omfattet af kendelsen, har et retskrav på et passende reduceret bidrag. Dette gælder dog ikke ejendomme, der har opnået fritagelse for vejbidrag til den anden vej. Det fremgår af lovens § 51, stk. 6.

Hvis kommunen bestemmer, at en istandsættelse af en privat fællesvej skal udføres som et samlet arbejde, jf. § 45, stk. 4-6, sørger kommunen for udførelse af arbejdet for de vedligeholdelsesforpligtedes regning. Det fremgår af lovens § 55, stk. 1.

Privatvejslovens § 50, stk. 1

I privatvejslovens § 50, stk. 1, fastslås hovedreglen om, at en tilgrænsende vej ikke anses for en ejendom, som skal inddrages i udgiftsfordelingen.

Reglen er som nævnt i vores afgørelse af 16. december 2013 en videreførelse af bestemmelsen i vejbidragslovens § 5, stk. 2, 1. pkt., og er dermed en videreførelse af en før 1. januar 1973 gældende almindelig administrativ praksis.

Begrundelsen for denne begrænsning var og er, at selvstændig beslutning om vejbidrag vil kunne træffes for de tilstødende offentlige veje, og det påhviler grundejerne ved de indmundende private fællesveje at vedligeholde disse, ligesom vejbidrag til disse vejes udbygning ville kunne pålægges grundejerne efter reglerne for offentlige veje, hvis de blev overtaget som offentlige.

I henhold til vejlovens § 100 finder lovens regler om offentlige veje med de fornødne lempelser anvendelse på offentlige stier.

Vejdirektoratet er ikke bekendt med en praksis om, at offentlige stier i relation til reglen i vejbidragslovens § 5, stk. 2, nr. 1, nu privatvejslovens § 50, stk. 1, ikke skulle behandles på samme måde som offentlige veje.

Henset til begrundelsen for bestemmelsen ses der heller ikke at være grundlag for at mene, at der skulle være en sådan forskel.

Det er fortsat muligt efter vejbidragslovens § 3, stk. 1, nr. 1 og 3, for vejbestyrelsen for en offentlig sti at pålægge ejere af ejendomme, der grænser til eller kommer til at grænse til en offentlig sti, at betale udgifterne helt eller delvist til anlæg af stien eller udvidelse af stiens befæstede areal.

Vejdirektoratet er ikke bekendt med, om det er sædvanligt for landets kommunalbestyrelser at pålægge vejbidrag ved anlæg af offentlige stier, men vi er som klagemyndighed bekendt med, at det er sket.

‘Hjørnegrundsreduktion’ – privatvejslovens § 51, stk. 6.

Bestemmelsen i privatvejslovens § 51, stk. 6, fastslår, at grundejeren har et krav på en passende reduktion i sit bidrag, hvis vedkommendes ejendom grænser til en offentlig vej eller en anden privat fællesvej, end de private fællesveje eller strækninger heraf som er omfattet af kommunalbestyrelsens afgørelse. Det gælder dog ikke, hvis grundejeren er fritaget for at skulle bidrage til den anden tilgrænsende vej.

Bestemmelsen er en videreførelse af vejbidragslovens § 11, stk. 5.

Bestemmelsen i vejbidragslovens § 11 stk. 5, skulle sikre, at det ikke blev ‘for tyngende’ for ejeren af en ejendom, der grænser til 2 eller flere veje, sammenlignet med bidrag for ejere af ejendomme, der kun grænser til én vej.

Bestemmelsen i privatvejslovens § 51, stk. 6, indebærer som nævnt, at ejere af ejendomme, som grænser til anden vej end de af istandsættelseskendelsen omfattede vejstrækninger, har et retskrav på et passende reduceret bidrag.

Størrelsen af denne reduktion beror på kommunens skøn, som Vejdirektoratet ikke kan tage stilling til. Tilsvarende kan Vejdirektoratet heller ikke tage stilling til størrelsen af reduktionen for de ejendomme, der grænser til to eller flere veje, der ikke er omfattet af kendelsen, sammenlignet med reduktionen til de grundejere, der kun grænser til én anden vej. Vejdirektoratet kan heller ikke tage stilling til rimeligheden i en kommunalbestyrelses vurdering af hvilken forskel, der skal være i reduktionen afhængig af, om der reduceres for en vej eller sti. Kommunens konkrete skøn skal dog begrundes i overensstemmelse med forvaltningslovens § 22 og 24.

Der er heller ikke krav om, at reduktionen kun finder anvendelse på ejendomme, der har adgang til den anden vej, som der reduceres for, eller at

BILAG – SAGSFREMSTILLING

ejeren af den pågældende ejendom i sin tid har betalt vejbidrag til den tilgrænsende offentlige vej eller i dag ville kunne pålægges bidrag til udvidelse af den offentlige vejs befæstede areal.

Specifikt om ejendommen X-vej 11 fremgår af sagen og Geodatastyrelsens kort, at ejendommen dels grænser til den private fællesvej X-vej, som er udlagt på de på vejens højre (østlige) side tilgrænsende ejendomme, herunder X-vej 11, ligesom X-vej 11 grænser til den offentlige sti, udskilt i matriklen og noteret ved litra Ø.

Vejdirektoratet håber hermed at have besvaret spørgsmålene fra Folkeetingets Ombudsmand.”

Rudersdal Kommune afgav udtalelse den 27. oktober 2014. Kommunen anførte:

”Rudersdal Kommune vil indledningsvis henvise til, at de fremførte klagepunkter findes at være behandlet efter gældende regler. Rudersdal Kommune forholder sig således til, at de anførte problemstillinger har været vendt med beboerne under kommunens behandling, Vejdirektoratets afgørelse af 16. december 2013 og senest ved Vejdirektoratets udtalelse til samme problemstilling.

I den sammenhæng tilslutter Rudersdal Kommune sig Vejdirektoratets afgørelse og finder, at reglerne for istandsættelsen af den private fællesvej, X-vej, er fulgt.

Rudersdal Kommune har til sagen ikke fundet lovhjemmel til at ændre på den afsagte kendelse vedr. inddragelse af ejendommen vest for stien, litra Ø. Det skal bemærkes, at der til sagen har været vurderet, hvorvidt ejendommene vest for stien skulle inddrages på baggrund af, at tilføre vejen et særligt slid. Herunder slitage af en anden karakter, end den, de forpligtede grundejere – herunder gæster og andre med lovligt ærinde til de forpligtigede grundejeres ejendomme – selv udøver, f.eks. tung erhvervstrafik. Kommunen har dog måttet konkludere, at trafikken har karakter af lokaltrafik, der ikke adskiller sig fra den færdsel, som de bi-dragspligtige grundejere har. Ejendommene vest for stien, litra Ø har derfor ikke kunnet inddrages.

Det er endvidere vigtigt at præcisere, at det faktum, at stien henligger som en selvstændig ejendom litra Ø, ikke er et udtryk for, at kommunen har ønsket at begunstige de pågældende grundejere på andre grundejeres bekostning. Den offentlige sti har eksisteret før tilblivelsen af den private fællesvej, X-vej og ejendommene øst herfor. Hvilket betyder, at der i matrikulær forstand fortsat er en entydig adskillelse af ejerforholdet.

BILAG – SAGSFREMSTILLING

Denne beslutning har man ikke fundet grund til at ændre i forbindelse med istandsættelsen af X-vej.

I kendelsen om istandsættelsen har enkelte ejendomme fået et reduceret bidrag, da ejendommene grænser til henholdsvis anden pr. fællesvej eller offentlig vej eller offentlig sti jf. lovens bestemmelser. Særligt kan det nævnes, at ejendommen, (Y-vej 117, X-vej 11), som grænser til offentlig vejareal, ikke har tinglyst adgangsbeholdning hertil. Rudersdal Kommune finder således, at den reduktion, som er givet hertil, både er passende og i overensstemmelse med praksis på området. Reduktionen er således et udtryk for en reduktion for potentielt at kunne inddrages i anlægsudgifter til det offentlige vejareal. Rudersdal Kommune vil i den sammenhæng ikke fraskrive sig retten til at bringe reglen i anvendelse.”

A fremsatte kommentarer til udtalelserne i et brev af 3. december 2014 til mig. Han anførte bl.a.:

”Det er fortsat vores opfattelse, at der ikke i privatvejsloven er hjemmel til at sidestille offentlige stier med offentlige veje (hverken generelt eller konkret i henseende til bestemmelsen i lovens § 50, stk. 1). Der er ikke lovforarbejder eller retspraksis, der peger på, at dette skulle være muligt, og vejlovens § 100 kan ikke uden særskilt lovhjemmel overføres til anvendelse i en anden lov (f.eks. privatvejsloven).

Med Vejdirektoratets skrivelse af 27. august 2014 inddrages et par nye argumenter/begrundelser for, at Rudersdal Kommune som ejer af den offentlige sti ikke skal bidrage til istandsættelsen af X-vej.

Det anføres således om privatvejslovens § 50, stk. 1, at denne bestemmelse fastslår hovedreglen om, at en tilgrænsende vej ikke anses for en ejendom, som skal inddrages i udgiftsfordelingen. Det gælder imidlertid fortsat, at bestemmelsen ville være overflødig, såfremt en vej (eller vandarealer) i denne sammenhæng principielt ikke kunne være en ejendom. Det helt afgørende i relation til vores sag er, at undtagelsesbestemmelsen i privatvejslovens § 50, stk. 1 ikke omfatter offentlige stier.

Vejdirektoratet inddrager videre § 3, stk. 1 og § 5, stk. 2, 1. pkt. i den nuværende vejbidragslov. Disse bestemmelser er fortsat gældende, og der er derfor ikke – som anført flere gange – tale om, at privatvejslovens § 50, stk. 1 'viderefører' privatvejslovens § 5, stk. 2. Vejbidragslovens § 5 er på området offentlige veje (og offentlige stier) modstykket til privatvejslovens § 50, stk. 1, og de bagvedliggende regler om bidrag til udgiftsdækning er ikke identiske, ligesom de to bestemmelser heller ikke er ens formuleret.

BILAG – SAGSFREMSTILLING

For så vidt angår offentlige veje er der i modsætning til private veje ikke mulighed for at pålægge ejere af ejendomme, der ikke grænser op til en offentlig vej, pligt til at betale bidrag til udgifter til vejens anlæg eller udvidelse af dens befæstede areal.

En anden forskel i de to regelsæt er, at det ikke i forhold til offentlige veje er muligt at opkræve vejbidrag til vedligeholdelse.

Helt centralt er imidlertid, at de to citerede bestemmelser i vejbidragsloven hverken omfatter offentlige eller private stier. Loven indeholder heller ingen supplerende bestemmelser om tilsvarende anvendelse af reglerne om offentlige veje i vejbidragsloven på – offentlige – stier. Det vil derfor ikke være korrekt at inddrage disse bestemmelser i vurderingen af vores sag.

Dette illustreres yderligere af, at transportministerens lovforslag til ny lov om offentlige veje, der også indeholder forslag om visse ændringer af privatvejsloven, i sin § 32, stk. 1, nr. 2 og nr. 3 som noget nyt udtrykkeligt inkluderer bestemmelser, der undtager hhv. offentlige stier og private fællestier, der støder op til den offentlige (min understregning) vej, fra bidrag til anlæggelse af nye offentlige veje eller udvidelse af de befæstede arealer af en offentlig vej. Der vil imidlertid fortsat ikke være hjemmel til at opkræve bidrag til anlæggelse af offentlige stier.

Lovforslaget indeholder – som noget nyt – i sit § 3 en række definitioner af lovforslagets begreber. Både offentlige love [skal formentlig være veje; ombudsmandens bemærkning] og offentlige stier er defineret, og der er ikke i lovforslaget en bestemmelse om tilsvarende anvendelse af reglerne om offentlige veje på offentlige stier.

Ovennævnte understøtter generelt, at offentlige stier og private stier ikke nu er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i vejbidragslovens § 5, stk. 2.

Vejdirektoratet anfører øverst side 4, at man 'er ikke bekendt med praksis om, at offentlige stier i relation til reglen i vejbidragslovens § 5, stk. 2, nr. 1, nu privatvejslovens § 50, stk. 1, ikke skulle behandles på samme måde som offentlige veje'. Det er mere interessant, at Vejdirektoratet ikke henviser til praksis om, at offentlige stier faktisk behandles som offentlige veje i denne lov.

Allerede fordi vejbidragsloven således ikke indeholder bestemmelser om bidrag til offentlige stier, bør der ikke lægges vægt på argumenter om en hypotetisk fremtidig anvendelse af vejbidragslovens § 3, stk. 1, nr. 1 og 3 på den offentlige sti langs X-vej som en realbegrundelse for, at den of-

fentlige sti langs X-vej ikke skal bidrage til vedligeholdelsen af den private vej.

Supplerende bemærkes, at vejbidragslovens § 5, stk. 2 vedrører undtagelse af vejbidrag fra offentlige og private veje, der støder op til (dvs. udmunder i) den anden vej, der skal anlægges. I vores situation støder den offentlige sti ikke op til X-vej men løber langs hele den vestlige side af vejen.

Vejdirektoratet anfører, at der henset til begrundelsen for bestemmelsen i privatvejslovens § 50, stk. 1 ikke ses at være grundlag for at mene, at der skulle være en sådan forskel (mellem behandlingen af offentlige stier og offentlige veje i henseende til privatvejslovens § 50, stk. 1). Dette synspunkt er imødegået ovenfor, og det er en tanke, der i øvrigt ikke har støtte i privatlovens forarbejder. Der er heller ikke i de forskellige forarbejder til den nuværende vejlov støtte for tværgående analogislutninger.

For så vidt angår Vejdirektoratets bemærkninger om 'hjørnegrundsreduktionen' (privatvejslovens § 51, stk. 6) kan anføres, at der ikke er fremlagt oplysninger om i hvilket omfang de to hjørneejendomme, som har fået reduceret deres bidrag til istandsættelsesudgifterne, faktisk betaler bidrag til anden tilgrænsende privat fællesvej eller er fritaget herfor.

Disse oplysninger er heller ikke fremlagt med Rudersdal Kommunes udtalelse af 27. oktober 2014. Rudersdal Kommunes afgørelse af 8. juli 2013 reflekterer på dette område tilsyneladende ikke nogen konkret sagsbehandling. Der er tale om hypotetiske situationer vedrørende eventuelle fremtidige anlægsudgifter. Y-vej er jo anlagt, der ses ikke at være plads til udvidelser af dens befæstede areal, og vejen er i øvrigt netop blevet renoveret (det sidste har dog ikke betydning for bidragsspørgsmålet).

For så vidt angår X-vej 11 bemærkes fortsat, at denne ejendom slet ikke kan omfattes af bestemmelsen om hjørnegrundsreduktion, da ejendommen ikke grænser op til anden privat fællesvej eller offentlig vej. Det fremgår tydeligt af det kortudsnit, der er indsat i Rudersdal Kommunes udtalelse af 27. oktober 2014. De to parallelle stiplede linjer syd for ejendommen X-vej 11 angiver to parallelle offentlige stier.

Såfremt det teoretisk ville være muligt at reducere bidraget fra X-vej 11 iht. privatvejslovens § 51, stk. 6 ville det også være muligt at reducere bidragene fra ejendommene Y-vej 117 og X-vej 3-9 med henvisning til denne bestemmelse, da alle disse ejendomme grænser op til den offentlige sti på X-vejs vestlige side (den private fællesvej X-vej består af dele af disse ejendommers parceller).

BILAG – SAGSFREMSTILLING

Vi har tidligere anført, at det er rimeligt, at Rudersdal Kommune som ejer af den offentlige sti, der løber langs den ene side af X-vej, bidrager til vedligeholdelsen af X-vej. Rudersdal Kommunes udtalelse af 27. oktober 2014 ændrer ikke på dette.

X-vej har i realiteten overtaget den offentlige stis funktion som sti (de fleste, der anvender X-vej som første led i stisystemet i området, benytter den asfalterede vej i stedet for stien, der ikke vedligeholdes af Rudersdal Kommune). X-vej bruges videre i et vist omfang som parkeringsplads for borgere, der ønsker at tilgå stisystemet fra X-vej. X-vej er også det offentliges (post, renovation, hjemmehjælp) foretrukne tilgang til ejendommene på den vestlige side af vejen.”

I e-mails af henholdsvis 10. og 12. december 2014 meddelte Rudersdal Kommune og Vejdirektoratet mig, at myndighederne ikke havde bemærkninger til A's brev af 3. december 2014.

Jeg fremsatte i en foreløbig redegørelse af 13. april 2016 min foreløbige opfattelse af sagen.

I den foreløbige redegørelse redegjorde jeg for de spørgsmål, som jeg havde valgt at undersøge, for de relevante retsregler og deres forarbejder og for min foreløbige retsopfattelse.

Den foreløbige redegørelse svarede i alt væsentligt til det, der er anført ovenfor i den endelige redegørelse under pkt. 1-4, bortset fra pkt. 3.6-3.8 og pkt. 4.2-4.3.

Jeg sendte den foreløbige redegørelse til Vejdirektoratet og Rudersdal Kommune og bad myndighederne fremkomme med udtalelser.

Vejdirektoratet afgav en udtalelse af 30. maj 2016 og supplerende oplysninger i et brev af 7. september 2016. Direktoratet udtalte følgende:

”...

Indledende bemærkninger

Klagen over Rudersdal Kommunes afgørelse af 16. december 2013 skal afgøres og bedømmes på grundlag af privatvejsloven gældende i 2013.

Det er endvidere i et vist omfang nødvendigt at inddrage vejloven og vejbidragsloven, som de var gældende i 2013.

Privatvejslovens 2a

Der henvises i den foreløbige redegørelse til privatvejslovens § 2a om private fællesveje, der også har status af offentlige stier.

Denne bestemmelse har efter Vejdirektoratets opfattelse ikke betydning for vurdering af udgiftsfordelingen for X-vej.

For god ordens skyld skal det dog oplyses, at privatvejslovens § 2a blev indsat i privatvejsloven med lov nr. 1520 af 27. december 2014. Bestemmelsen videreførte den tidligere vejlovs § 97, 2. pkt. og § 99, 2. pkt.

I henhold til disse bestemmelser kunne og kan vejmyndigheden bestemme, at en privat fællesvej også skal have status af offentlig sti, men opretholdes som privat fællesvej. Til gengæld for denne begrænsning i vejejerens råderet, skal vejmyndigheden afholde en forholdsmæssig andel af udgifterne til vedligeholdelsen af den private fællesvej, svarende til at vejen nu også er en sti.

Beslutningen efter § 2a – tidligere vejlovens § 97, 2. pkt. – vedrører ikke en bestemt del af den private fællesvej, men sikrer offentligheden adgang til gående, cyklende og ridende færdsel efter vejmyndighedens nærmere bestemmelse inden for hele den ibrugtagne del af den private fællesvejs udlæg.

De vedligeholdelsesforpligtigede grundejere jf. § 13 eller § 44, skal fortsat vedligeholde den private fællesvej i henhold til privatvejslovens regler.

Er den offentlige sti en ejendom, der skal inddrages i udgiftsfordelingen?

De forskellige typer færdselsarealer er nærmere defineret i privatvejslovens § 10, nr. 1-4, og nr. 9-10, og var i 2013 endvidere defineret i vejbi-dragslovens § 1, samt vejlovens § 1 og § 96, sidstnævnte fsva. offentlige stier.

Disse bestemmelser udtaler sig efter Vejdirektoratets opfattelse ikke om, hvorvidt offentlige stier administreres efter de samme regler som offentlige veje, eller om private fællesstier kan administreres efter de samme regler som private fællesveje.

Vedrørende offentlige stier var dette spørgsmål i 2013 nærmere reguleret i vejlovens § 100, nu i den gældende vejlovs § 2.

Det fremgår af disse bestemmelser, at reglerne om offentlige veje med de fornødne lempelser finder anvendelse på offentlige stier.

Betydningen af denne bestemmelse var frem til 1. juli 2015, da den nye vejlov trådte i kraft, at der kun undtagelsesvist blev sondret eksplicit i bestemmelserne mellem offentlige veje og offentlige stier.

I den nye vejlov er der ikke tilstræbt en materiel ændring i dette principielle lighedstegn mellem offentlige veje og offentlige stier. Dog er der af pædagogiske grunde flere steder skrevet ud, at bestemmelsen både gælder for offentlige veje og offentlige stier og/eller private fællesveje og private fællesstier.

Privatvejslovens regler om vedligeholdelse af private fællesveje i byer og bymæssige områder, jf. lovens § 3.

Det er ejerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej, der skal holde vejen i en god og forsvarlig stand under hensyn til færdselsart og omfang, herunder holde vejen forsynet med forsvarligt afløb. Undtaget fra denne forpligtelse er dog ejere, som over for kommunen kan dokumentere, at de ikke har vejret til vejen. Det fremgår af privatvejslovens § 44.

Kommunen bestemmer, i hvilket omfang og på hvilken måde private fællesveje med tilhørende afløb skal vedligeholdes. Kommunen bestemmer, hvornår arbejdet skal være afsluttet, og om det skal udføres som et påbud til den enkelte vedligeholdelsespligtige, eller om det skal udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol, eller om de enkelte grundejere skal udføre en nærmere angiven del af arbejdet, jf. lovens § 45, stk. 2-4.

I det omfang det efter tinglyste servitutter påhviler andre end de grundejere, der er nævnt i § 44, at vedligeholde eller istandsætte en privat fællesvej, kan kommunalbestyrelsen forlange, at de pågældende opfylder deres forpligtelser, for kommunalbestyrelsen kræver vejen istandsat eller vedligeholdt efter § 45, jf. §§ 47-52. Denne regel fremgår af privatvejslovens § 46.

Udgiftsfordelingen

Kommunen fordeler udgifterne til et samlet arbejde efter lovens § 51 mellem ejerne af de ejendomme, der grænser op til vejen og har vejret til denne. Det fremgår af privatvejslovens § 49, stk. 1.

I privatvejslovens § 50, stk. 1, omtales to ejendomstyper, som ikke skal inddrages i udgiftsfordelingen og ikke er vedligeholdelsespligtige ejen-

domme, jf. lovens § 44. Det drejer sig om ejendommene, der er registreret som vandarealer og ikke er ansat til ejendomsværdi (f.eks. Utterslev Mose), og offentlige veje og private fællesveje (der grænser til den private fællesvej, der skal istandsættes/vedligeholdes).

Når kredsen af vedligeholdelsesforpligtigede og bidragspligtige grundejere er fastlagt, skal kommunen fordele udgifterne til den påbudte vedligeholdelse på grundlag af; 1) ejendommens facade mod vejen, 2) størrelsen af ejendommens arealer, og 3) måden, hvorpå ejendommen benyttes eller forventes at blive benyttet, eller ejendomsværdien, jf. privatvejslovens § 51, stk. 1. Hvis en ejendom ikke er ansat til ejendomsværdi, skal benyttelsesmåden anvendes, jf. stk. 2.

Det første kriterium – facadelængden – skal indgå i fordelingen med en faktor på mindst 10 %, mens de øvrige to kriterier hver skal indgå med mindst 25 %, jf. lovens § 51, stk. 3. Kommunen afgør, hvordan de resterende 40 % fordeles mellem de ovennævnte lovbundne kriterier.

For ejendomme, der også grænser op til anden privat fællesvej eller offentlig vej, skal kommunalbestyrelsen beregne et passende reduceret bidrag. Det gælder dog ikke, hvis den anden vej er offentlig og ejendommen er fritaget for vejbidrag til denne, fordi der ikke kan opnås direkte adgang til den fra ejendommen på grund af adgangsbestemmelser fastsat efter §§ 72 og 73 i lov om offentlige veje. Dette fremgår af privatvejslovens § 51, stk. 6.

Hvis kommunen bestemmer, at en istandsættelse af en privat fællesvej skal udføres som et samlet arbejde, jf. § 45, stk. 4-6, sørger kommunen for udførelse af arbejdet for de vedligeholdelsesforpligtedes regning. Det fremgår af lovens § 55, stk. 1.

Vores vurdering

Selvom der ikke står offentlige stier eller private fællestier i § 50, stk. 1, nr. 2, er det Vejdirektoratets opfattelse, at disse færdselsarealer er omfattet af henholdsvis 'offentlige veje' og 'private fællesveje', i og med at vejloven henholdsvis privatvejsloven ikke skelner mellem veje og stier inden for samme retlige status – offentligt vejareal eller privat fællesvej/-sti.

Når vejarealerne, der som udgangspunkt skal tjene som færdselsareal for kørende, cyklende, gående og ridende færdsel, ikke skal inddrages som en ejendom med pligter til at vedligeholde de tilgrænsende private fællesveje, må dette efter Vejdirektoratet gælde så meget desto mere for den i almindelighed mindre vedligeholdelseskrævende gående, cyklende og eventuelt ridende færdsel, som stiarealer fortrinsvist skal betjene.

Vejdirektoratet skal erkende, at privatvejslovens § 50, stk. 1, nr. 2, isoleret set ikke refererer til offentlige stier eller private fællesstier. Men der har inden for vejlovgivningen, som den eksisterede frem til lov nr. 1520 af 27. december 2014, været tradition for, at grundlæggende principper for vejarealer ikke nødvendigvis blev gentaget i alle 4 vejlovgivninger, men kunne være lovfæstet i en af dem og have virkning for de øvrige, således princippet i vejbidragslovens § 5.

Heller ikke i den gamle privatvejslov, hvor fordelingsreglerne for samlede, påbudte arbejder fremgik af bestemmelsen i § 62, blev der henvist til vejbidragslovens § 5. Der blev kun henvist til vejbidragslovens §§ 10 og 11.

Vejdirektoratet og før 1998 departementet har som klagemyndighed fortolket reglen i vejbidragslovens § 5, stk. 1, og senest privatvejslovens § 50, stk. 1, nr. 2, til at gælde såvel vejarealer som selvstændige stiarealer i de klager, som der er indbragt over udgiftsfordelinger. Der er således tale om en konsistent praksis.

Har ejeren af X-vej 11 krav på en passende reduktion af sit bidrag efter reglen i privatvejslovens § 51, stk. 6?

Bestemmelsen i privatvejslovens § 51, stk. 6, er videreført fra vejbidragslovens § 11, stk. 5, i forbindelse med lov nr. 1537 af 21. december 2010.

Som det fremgår ovenfor, er der efter Vejdirektoratets opfattelse ingen tvivl om, at bestemmelsen omfatter såvel tilgrænsende vejareal som stiarealer, hvortil den pågældende grundejer har en vedligeholdelsespligt efter privatvejsloven eller kan pålægges vejbidrag efter vejbidragslovens § 3.

Der henvises endvidere til vedhæftede afgørelse af 10. maj 1990 vedrørende vejbidrag og 'hjørnegrundsreduktion' – Folketingets Ombudsmands j.nr. 1988-1749-510.

For god ordens skyld skal Vejdirektoratet bemærke, at den nye privatvejslovs § 51 erstatter den tidligere privatvejslovs § 51. Bestemmelsen i § 51, stk. 3, er således en opstramning i forhold til den tidligere privatvejslovs § 51, stk. 6, idet retten til et reduceret bidrag bortfalder, når der ikke længere kan pålægges bidrag til den offentlige vej/sti, eller når et tidligere pålagt vejbidrag må anses for afskrevet – over 20 år.

Bestemmelsen i den nuværende privatvejslovs § 51, stk. 3, er således ikke umiddelbart sammenlignelig med den tidligere privatvejslovs § 51, stk. 6.

BILAG – SAGSFREMSTILLING

Vejdirektoratet konstaterer, at ejeren af X-vej 11 grænser til den offentlige sti på litra Ø. Dette indebar i 2013, at pågældende havde krav på et passende reduceret bidrag, jf. den daværende privatvejslovs § 51, stk. 6.

Vejdirektoratet mener ikke, at der i 2013 kunne stilles krav om, at grundejeren skulle have afholdt udgifter til stiens etablering, for at pågældende skulle være berettiget til et passende reduceret bidrag.

Om grundejeren rent faktisk havde afholdt udgifter til stiens etablering og eventuelt kunne pålægges yderligere etableringsudgifter efter vejbidragslovens § 3, kunne indgå i vejmyndighedens vurdering af den passende reduktion.

Vejdirektoratet skal derfor fastholde afgørelsen af 16. december 2013.”

Rudersdal Kommune oplyste i en e-mail af 2. juni 2016 til Vejdirektoratet, at kommunen henholdt sig til Vejdirektoratets udtalelse af 30. maj 2016.

Jeg sendte endvidere den foreløbige redegørelse til A samt ejeren af X-vej 11.

I et brev af 7. september 2016 sendte Vejdirektoratet mig oplysninger om direktoratets praksis. Direktoratet oplyste følgende:

”Om Vejdirektoratets praksis vedr. fortolkningen af privatvejslovens § 50, stk. 2

Ombudsmandens j.nr. 14/00644

I forlængelse af Vejdirektoratets udtalelse af 30. maj 2016 vedrørende fordelingen af udgifterne til istandsættelsen af den private fællesvej X-vej i 2013, har Folketingets Ombudsmand bedt Vejdirektoratet dokumentere, at Vejdirektoratet har haft en praksis, hvoraf det fremgår, at bestemmelsen i privatvejslovens § 50, stk. 1, nr. 2, og tidligere den nu ophævede vejbidragslovs § 5, stk. 2, har været fortolket til også at gælde for offentlige stier og private fællesstier.

Indledningsvist skal det oplyses, at Vejdirektoratets journalsystemer ikke muliggør en søgning på sætninger eller begreber, der er adskilt med mellemrum, f.eks. ’§ 5, stk. 2’.

Vejdirektoratet, Jura, der siden 1998 har behandlet klager over kommunernes afgørelser truffet efter vejlovgivningens bestemmelser, erindrer ikke at have set mange tilfælde, hvor det ene fortov til en vej har en anden retlig status end vejen i øvrigt.

BILAG – SAGSFREMSTILLING

Ud over det omtvistede tilfælde X-vej i Rudersdal Kommune, foreligger der et tilfælde fra Lyngby-Taarbæk Kommune, vores j.nr. 14/14187, hvor fortovet ud for ejendommene Æ-vej (nr. ...) har status af offentlig sti, hvorfor de pågældende grundejere ikke grænsede til den private fællesvej Æ-vej. Kommunen blev heller ikke sat i bidrag.

Endvidere kender Vejdirektoratet til tilfældet fortovet ud for ejendommen (...), Østerbro, København, hvor fortovet er privat fællessti, mens den øvrige del af vejarealet er kommunevej og udskilt i matriklen.

Et mere almindeligt forekommende tilfælde er, at en offentlig sti eller privat fællessti går ud i en privat fællesvej.

Som led i behandlingen af klager over udgiftsfordelinger vedrørende private fællesveje tager Vejdirektoratet uopfordret stilling til, om alle lovens krav til en udgiftsfordeling, f.eks. 'hjørnegrundsreduktion', er opfyldt.

Hvis en vej eller sti grænser til vejen, og den umiddelbart kunne anses for kort og blind, beder Vejdirektoratet kommunen om at oplyse, hvorledes kommunen har forholdt sig til reglen i § 50, stk. 2.

Vejdirektoratet kan ikke erindre sager, hvor en udgiftsfordeling er hjemvist, fordi et tilgrænsende vejareal, konkret et stiareal, ikke er sat i bidrag som en tilgrænsende ejendom. Dette er således udtryk for Vejdirektoratets fortolkning af privatvejslovens § 50, stk. 2, at den også gælder for offentlige stier eller private fællesstier.

Til illustration af Vejdirektoratets praksis vedlægges med kortudsnit:

...